

καὶ πᾶν τὸ τυχόν, καὶ τὸ τοιοῦτον. ἀνομοιομερῆ δὲ, ὅσα ἐξ ἀνομοίων μερῶν σύγκειται, εἰὼν οἰκία καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν ὄντων ἀρα τὰ μὲν ἐστὶ μεριστά, τὰ δὲ ἀμερῆ. τῶν δὲ μεριστῶν, τὰ μὲν ὁμοιομερῆ, τὰ δὲ ἀνομοιομερῆ. τῶν ὄντων, τὰ μὲν ἐστὶ καθ' ἑαυτὰ, τὰ δὲ πρὸς τι λέγεται. τὰ μὲν οὖν καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα, ἐστὶν ὅσα ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ μηδὲν προσθεῖται ταῦτα δ' ἀνεῖν εἰὼν ἄνθρωπος, ἵππος, καὶ τὰ ἄλλα ζῷα. τούτων γὰρ οὐδὲν δι' ἐρμηνείας χωρεῖ. * τῶν δὲ πρὸς τι λεγμένων, ὅσα προσθεῖται τινὸς ἐρμηνείας, εἰὼν τὸ μείζον τινός, καὶ τὸ θάττον τινός, καὶ τὸ κάλλιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ τε γὰρ μείζον, ἐλάττωτός ἐστι μείζον, καὶ τὸ θάττον τινός ἐστὶ τῶν ὄντων ἀρα, τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὐτὰ λέγεται, τὰ δὲ πρὸς τι. ὡδὲ καὶ τὰ πρῶτα διήρει, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην.

Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Πλάτων Φιλόσοφος Ῥώδιος, μαθητῆς Παναιτίου, καθὰ Φησι Σέλευκος ὁ γραμματικὸς ἐν πρώτῳ περὶ Φιλοσοφίας, καὶ ἄλλος, περιπατητικὸς, μαθητῆς Ἀριστοτέλους, καὶ ἕτερος, Πραξιφάνους, καὶ ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητής.

310 Καὶ πᾶν τὸ τυχόν, καὶ τὸ τοιοῦτον.] Interpres autem vocem illam τυχόν non agnoscat, nec certe opus ea esse videtur, licet in plerisque exemplari-

bus habeatur. Paulo post pro ἀμερῆ γράφεται ἀμερῆ. Henr. Steph.

jusmodi. Dissimilium partium dicimus quae ex dissimilibus constant; ut est domus, et hujusmodi caetera. Eorum igitur quae exsiliunt, alia dividua; alia individua sunt. Dividuorum verò alia sunt similia partium, alia dissimilium. Eorum quae sunt, alia per se, alia verò ad aliquid dicuntur. Ea igitur quae per se dicuntur, sunt quae nulla interpretatione, ut intelligantur, indigent. Ejusmodi sunt homo, equus, et animalia reliqua. Nihil enim horum interpretatione indiget. * Ea verò ad aliquid dicuntur, quae interpretatione quadam egent, ut est majus aliquo, et aliquid celerius, et melius, et hujusmodi reliqua. Namque majus minore majus est, et celerius aliquo est celerius, et in hunc modum caetera. Eorum igitur quae sunt, alia per se; alia verò ad aliquid dicuntur. Ita et prima dividebat, secundum Aristotelem.

Fuit et alius Plato Philosophus Rhodius, Panetii discipulus, ut ait Seleucus Grammaticus in primo de Philosophia libro. Et alius Peripateticus, Aristotelis discipulus; et alius, Praxiphani: alius item Poëta praece comœdiæ.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Περὶ βίων, δοξμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
βιβδοκμησάντων, βιβλίον δ' τῶν ἰ.

DIOGENIS LAERTII

De Vitis, decretis, et sententiis eorum qui in Philosophia claruerunt,

LIBER QUARTUS.

SPEUSIPPUS.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ.

QUAE de Platone dicenda erant, pro vicibus diximus, quid de eo viro singuli sufficienter studiose in unum corpus colligentes. Successit autem ei Speusippus Eurymedontis filius, Atheniensis, pago Myrrhinusius, Potónes, Platonis fororis, filius. Octo autem annos scholæ Platonice præfuit, à centesima octava Olympiade initium fumens. Gratiarum signa in schola collocavit, quæ fuit à Platone in Academia extructa. Persistit autem intra Platonis dogmata, etsi moribus ejusmodi non fuit. Namque et iracundus erat, et voluptatibus deditus. Denique ajunt illum iracunditatem, catulum in puteum jecisse: voluptateque delinitum in Macedoniam,

TΑ ΜΕΝ ΠΕΡΙ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΙΟΤΑΥΤΑ ἢ Εἶ Τὸ ΔΥΝΑΤΟΝ ἩΜῖΝ ΣΥΝΑΓΑΓῆΝ, ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ ΔΙΕΙΛΗΦΟΤΙ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΠΕΡΙ ΤΑΥΤΩΝ. ¹ ΔΙΕΔΕΧΑΤΟ Δ' ΑὐΤῶΝ ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ. ² Τὸν ΔΕ ΔΗΜΟΝ ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΣ ἦν ³ ὅς ἦν υἱὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ. ⁴ καὶ ἰσχυρότατος ἦν ἐπὶ οὐκ ἄρχαίμενος ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας καὶ ἐκαταστῆς Ὀλυμπιάδος. Χαρίτων τε ἀγάλματα ἀνέθηκεν ἐν τῷ μυσίῳ, τῷ ὑπὸ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ἐν ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ἰδρυθέντι, καὶ ἔμεινε μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ΠΛΑΤΩΝΙ ΔΟΓΜΑΤΩΝ, οὐ μὲν τὸ γὰρ ἦθος διέμεινε τοιοῦτος. ⁵ καὶ γὰρ ἐργίλος καὶ ἡδονῶν ἤττων ἦν. Φασὶ δὲ αὐτὸν ὑπὸ θυμοῦ τὸ κυνιδίον εἰς τὸ Φρέαρ ῥύψαι καὶ ὑφ' ἡ-

1. Hæc Speusippi Eurymedontis filius.] A Speusippo Philosopherum incepit in Academia succellio. Academiam autem suburbanam fuisse gymnasium ab Eadem heroe adificatum, dictum est à Laertio supra via Platonis. Aldob.

2. Τὸν δὲ δῆμον] Ἐρμηνεύεται τῶν μὲν δῆμων, cujus lectionis mentionem feci supra, antec. in pag. 165. Habes autem & initio vite Polemonis lectionem illam, τὸν δῆμον. Henr. Steph.

3. Τῷ μὲν δῆμῳ Μυρρινούσιος ἦν] Scribo, τῶν μὲν δῆμων Μυρρινούσιος δὲ. H. Calaub.

4. Qui Potones fororis eius filius fuit.] Cicero in tertio libro de Oratore, δὲ καὶ ἀφ' ἡμῶν, inquit, Pla-

tonis fororis filius. Athenæus: Σπεύσιππος ὁ Πλάτωνος ἀκουστῆς, καὶ συγγενὴς. & alibi iterum. Σπεύσιππος ὁ Πλάτωνος συγγενὴς, καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς. Aldob.

4. Et annis octo scholam principis obtinuit. Græce, καὶ ἰσχυρότατος ἦν ἐπὶ οὐκ ἄρχαίμενος ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας καὶ ἐκαταστῆς Ὀλυμπιάδος. Idem.

5. Et voluptatibus inferior fuit.] Speusippum voluptatis cupidissimum fuisse ostendit Athenæus libro 7. c. 140. quo loco utitur testimonio Dionysii tyranni, qui in epistolis suis ad Speusip, pum nimium voluptatis studium in eo reprehendit. Idem quoque scribit lib. 12. c. 270. Idem.

δονῆς ἰλθεῖν εἰς Μακεδονίαν ἐπὶ τὸν Κασάνδρον
 γάμον. * ἐλέγοντο δὲ αὐτοῦ καὶ αἱ Πλάτωνος ἀ-
 κούσιαι μαθητρίαι, * Λασθενία τε ἡ Μαντινική,
 καὶ Ἀρξίβεια ἡ Φλιασία. ἢ ἔτε καὶ Διονύσιος πρὸς
 αὐτὸν γράφον ταβαστικῶς, Φησί, καὶ ἐκ τῆς
 Ἀραδικῆς σου μαθητρίας ἐστὶ τὴν Φιλοσοφίαν
 καταμαθεῖν καὶ Πλάτων μὲν ἀτελεῖς Φέρωντος
 παρ' αὐτὸν Φοιτῶντας ἐπίει. * σὺ δὲ δασμολο-
 γεῖς, καὶ παρ' ἐκόντων καὶ ἀκούτων λαμβάνεις.
 * οὗτος πρῶτος (καθὰ Φησι Διόδωρος ἐν ἀπομνη-
 μονευμάτων ¹⁰ πρώτῳ) ἐν ταῖς μαθήμασιν ἐθεά-
 σατο τὸ κενόν, καὶ συνακείωσε καθίσαν ἡ δύνα-
 τὸν ἀλλήλους ¹¹ καὶ πρῶτος παρὰ Ἰσοκράτους
 τὰ καλούμενα ἀπέρρητα ἐξηγήσεν, ὡς Φησι
 Κανεύς. * καὶ πρῶτος εὗρεν ὧ τὰ Φορμιά τῶν
 Φρυγανῶν εὐσεχὰ πικρῶσιν. ἢ ἡ δὲ ὑπὸ ¹² παρα-
 λήσεια καὶ τὸ σῶμα διεφάρτο. καὶ πρὸς Ζενο-
 κράτῃ διεπέμπετο, παρακαλῶν αὐτὸν ἰλθεῖν,
 καὶ τῆς σχολῆς διαδέξασθαι. Φασὶ δὲ Ἰφάμα

6. *Laesthia Mantinea.* Et *Aristhea Phliasia.* Athenaeus in utroque loco proxime à me citatò, de Laesthia mentioem faciens, in vi. quidem libro Sydicam, & metetricam eam fuisse ait, in xii. Arcadicam, nunquam tamen Mantineam appellat. Sed tamen Mantinea oppidum est Arcadiae. Sed tamen Plinius, c. 533. Athenaei verba sunt, ut auctor est dem lib. haec. *Διονύσιος γὰρ ὁ τῆς Σικελίας τυραννὸς ἐν τῇ πόλει καὶ φιλαργίας αὐτῷ ἐπέσει, καὶ τὸν Λαοκονίαν τῆς Ἀραδικῆς ἔρωτα, πρὸς Πλάτωνος ἑταίρῳ ἰδόντι.*
 7. *Οἱ καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν γράφει.* Hujus epistolae meminit Athenaeus libro vii. *Διονύσιος γὰρ ὁ τυραννὸς ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαῖς, καὶ τὰ τῆς Φιλοσοφίας αὐτῷ ἐπιβήσας, ἐπιτεταῖς φιλαργίας, ἐπιβήσας τε παρὰ πολλῶν αὐτῷ διαδέχων, διδόντι καὶ τὸν Λαοκονίαν, τῆς Ἀραδικῆς (sic legendum) ἑταίρῳ, ἔρωτα. Quae verba repetuntur in xii. If. Calaub.*
Quaeritur Dionysius ad eum scribens. Dionysium Siciliae tyrannum dicit, quod etiam Athenaei verba ostendunt proxime à me allata. *Idem.*
 8. *Σὺ δὲ δασμολογεῖς.* Haec pertinetur haec ex eadem Dionysii epistola, quae apud Athenaeum extat. *Σὺ τῶν φιλαργίας ἐπιβήσας, αὐτῷ μὲν ἐκλαστικῶς ἀποχρηστικῶς, τὴν γὰρ οὐ πιστοτικῶς, εἰς γὰρ ὧν ἑρμῆας ἀφίλει αὐτὸς ἐκτετικῶς, ἕρμαι στανῆσιν ἐπιβήσας.* If. Calaub.

ad Cassandri nuptias profectum esse. * Fer-
 tur et Platonis discipulas, Laesthiam
 Mantineam, et Axiotheam Phlasiam i-
 psum quoque audivisse. Quod etiam tempo-
 re Dionysius ita ad illum morderat scri-
 bens ait: Et ex Arcade discipula tua Phi-
 losophiam discere possumus. Et, Plato
 quidem gratis sua limina terentes docebat,
 tu verò tributa exigis, et à volentibus et
 nolentibus accipis. Primus hic, ut ait Dia-
 dorus in primo Commentariorum, in disci-
 plinis quid esset commune, vestigavit,
 eaque, quantum fieri poterat sibi invenit
 junxit atque federavit. Primus item quae
 ab Isocrate dicebantur arcana edidit, ut
 Capereus refert. * Ac primus quo pacto ex
 gracilioribus lignis capacia, et in ventrem
 tumencia vascula fierent invenit. Cum ve-
 rò jam paralyti corpus illi omne refectulum
 esset, accessit Xenocrate, oravit ut sibi
 in docendo succederet. Ajunt illum cum

9. *Apud Diadorum in primo commentariorum.* Quatuor ego Diodoros apud Athenaeum invenio, quorum unus Isolicas γλώσσας scripsit, & ad Lyceum: alter Siculus, cujus fertur εὐδοκῆς tertius, Sinopentis comicus, quartus, Apircidius, Pythagoricus philosophus, qui etiam Cynicam sequens est sectam. *Idem.*
 10. *Πρῶτος ἐν ταῖς μαθήμασιν ἐθεάσατο τὸ κενόν.* Nichil aliud est ἑσπέρηται τὸ κενόν ἐν ταῖς μαθήμασιν, quam ἐκκαθάρσις τῶν κωνῆσι, τὸ ἐν ταῖς μαθήμασιν ἔρωτα. Ad hoc qui potest verum esse, quum primus Plato, ait Apulejus, ἐπιβήσας τῆς φιλοσοφίας ἐπιβήσας, ἢ σὴν ἄντικειν necessarias partes, ποιεῖ ψυχαῖς ἵπτεται. *Idem.*
 11. *Πρῶτος παρὰ Ἰσοκράτους τὰ καλούμενα ἀπέρρητα.* An ea sunt, quae memorat Isocrates, vocat Cicero ad Atticum? ἢ μὲν. parces, ad oras Stephanica editionis. Ego ista ἀπέρρητα, nonnulli videlicet suspicor, quum doctrinam ῥυθμιστικῶν, seu numerorum orationum, quorum cognitionem, artis istima esse, promittat in oratore Cicero: quae tamen ars, non uno nomine (ut pluribus ibidem Cicero) diffiniamus fit. Quod & Quinctilianus de illis iudicium. Isocratem autem cognovit ibi Cicero; nec minus tantum in eo genere ἰστορικῶς περιέλαβον, faceret. Idem tamen alibi (in Bruto scil.) videtur Isocratem inventorem constituit. *Mer. Calaub.*
 12. *Ὁ παραλύτων ἐπιβήσας.* Cicero quoque Graeco verbo pro Latino usus est in epistola ad Atticum.

vehiculo ferretur in Academiam, obvium
 habuisse Diogenem, et cum illi, salve di-
 xisset, hoc ab eo responsum accepisse, At
 tu nequaquam salve, qui ejusmodi cum sis,
 vivere sultines. Demum verò mœreore im-
 pulsus, cum jam senio confectus esset,
 mortem sibi sponte conficivisse. De eo hoc
 nostrum est epigramma.
 Quod si non didicissem sic mortuum esse
 Speusippum,
 Non mihi quisquam posuisset dicar,
 fuisse eum
 Platoni propinquum. quippe qui parente
 Mortuus non esset, sed ob aliam aliquam
 partem causam.
 4. Porro Plutarchus, in vita Lylandri ac Syl-
 lae, pedicularis effervescentibus illum interit-
 fe ait. Erat enim corpore fragili, quod tes-
 tatur Timotheus in libro de Vitis. Hic ad
 divitem, qui amare deformem mulierem,
 ait: Quid tibi isthac opus est? ego tibi
 decem talentis formosorem inveniam. Re-
 liquit autem complura Commentaria, et
 dialogos plurimos: inter quos et Aristip-
 pus Cyrenaeus est. De divitiis unum. De

Com. Celsus, bonus in primis auctor Latini sermonis
 lib. 3. cap. 27. *Aldob.*
 13. *Κατέθανε ἀν' ἀλλὰ διὰ τι σφ. μ.] Τὸ (ἀλλὰ)*
 melius abest à vulgaris, ex quibus corrigenda & ver-
 sio. Sed & in superioribus hic, λέξαι, pro λέξαι.
 non adeo bene. *Mer. Calaub.*
 14. *Πλούταρχος δὲ φησὶ ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ καὶ Σύλλῃ.* Plutarchus in vita Syllae quosdam recensens, qui morbo pediculari fuissent extincti, Acaulum Peliz filium, Alcmanem lyricum, Pherecydem theo-
 logum, & Callisthemem Olynthium memorat. &
 hoc amplius Mactium Junifonulium, Enniumque
 primum belli servilis autorem, de Speusippo ne γὰρ
 quidem, ut ajunt. Aut ferretur memoria labitur Dioge-
 nes, aut codex Plutarchi hodie mutilus circumfertur.
 Equidem, quum ii qui Plutarchi manuscriptis codici-
 bus usi sunt, nihil tale observaverint, labor ut credam
 hic quoque μεμνημένον ἀμάρτημα commississe Laetium.
 If. Calaub.
 Plutarchus in Lylandri, Syllaeque vita pedicularis con-
 sumptum ait. Locus valde mihi suspectus est. nam a-
 pud Plutarchum nulla fit de Speusippo mentio. Enu-
 merans enim in vita Syllae extrema eos, qui pedicularis
 consumpti mortem occubuerunt, quibusdam nomina-
 tis, de Speusippo ne verbum quidem ullum facit.
 Verba Plutarchi sunt haec. *Λύσανδρος δὲ τῶν μὲν πάντων
 παλαιῶν, Ἀκατῶν φημιστάων τῶν Πλάτωνος τελευτή-
 σαι. τῶν δὲ ἰσχυρῶν, Ἀλκμανῶν, τῶν μελλομένων, καὶ
 Φηρεκίδων τῶν βελόνων, καὶ Καλλισθέων τῶν Οὐλθίων ἐν*

ξίου αὐτὸν Φεράμενον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν συνω-
 τῆσαι Διογένη, καὶ Χαίρει εἰπεῖν τὸν δὲ Φάσαι,
 Ἀλλὰ μὴ σὺ γε, ὅστις ὑπερμῆεις ζῆν τοιούτος ὢν.
 καὶ τέλος ὑπὸ ἀθυμίας ἐκόντων βίον μετῆλαξε,
 γηραῖος ὢν. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν,
 Ἀλλ' εἰ μὴ Σπεύσιππον ἱμάνθων ὡς θανέ-
 σθαι.
 Οὐκ ἂν ἐπεισέ με τις τὸδε λέξαι, ὡς ἄρ' ἐνός
 Οὐχί: Πλάτωνι πρὸς αἵματος. οὐ γὰρ ἀθυ-
 μῶν
 11. *Κατέθανε ἀν', ἀλλὰ διὰ τι σφῶρα μ-
 κρῶν.*
 14. *Πλούταρχος δὲ φησὶ ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ καὶ
 καὶ Σύλλῃ, 11. Φηροῖν ἐκζῆσαι αὐτὸν. ἢ δὲ
 καὶ τὸ σῶμα διακεχομῆσιν, ὡς Φησι Τιμόθεος
 ἐν τῷ περὶ βίων. οὗτος, Φησί, πρὸς τὸν ἐρώντα
 πλούσιον ἀμάρφου, ἔφη, Τί δὲ σοι δεῖ τοιούτος
 ἐγὼ γὰρ σοὶ ¹⁶ δέκα ταλάντων εὐμορφότεραν εὐ-
 ρησῶ. καταλείψετε δὲ πάμπαντα ὑπομνήμα-
 τα, καὶ διαλόγους πλείονας. ἐν οἷς καὶ Δριστιπ-
 πον τὸν Κυρηναῖον. Περὶ πλούτου, α'. Περὶ ἡδέ-*

ἐκτὸς φηροῦμενον. ἐπὶ δὲ Μάκῳ τὸν νεμκῆ. seditit
 & Eunum servum, qui auctor fuit belli servilis in
 Sicilia. *Aldob.*
 Πλούταρχος δὲ φησὶ ἐν τῷ Λυσ. βίῳ, καὶ Σ.] Id
 est, in comparatione vitarum Lylandri, & Syllae.
 Quod tamen praecidit verum non est. Non enim in
 ipsa comparatione, quae vite Syllae appendix: sed
 paullo ante, narrat id Plutarchus. Quia autem φη-
 ρισίος est morbus minime vulgaris; quod legerat apud
 Plutarchum de simili morbo Syllae Diogenes, hic in-
 gerit, gratum se lectori facturum, ratus: praecipue
 cum alii quoque qui simili morbo perierunt, ibidem
 commemorentur. Quare, si τὰν αὐτῶν, ad Syllam re-
 feratur; (nec video quid obstat:) nullum fuerit hic
 μεμνημένον ἀμάρτημα Diogenis. Non tamen id val-
 de affirmem. Mirum autem Helladium, tanto pro-
 fectiorem, tres tantum nominare; cum praeter Syl-
 lam, altero tanto plures à Plutarcho commemo-
 rantur, quibus morbus pedicularis exitio fuit. *Mer.
 Calaub.*
 15. *Φηροῖν ἐκζῆσαι αὐτῶν.] Aldobrand. pedicularis con-*
sumptum ait. Locus valde mihi suspectus est: plenus
 certe Ambros. pedicularis effervescensibus (an, scitu-
 rioribus potius?) interitille. *Idem.*
 16. *Δέκα ταλάντων εὐμορφότεραν εὐρῶν.] Decem*
talenta, dos Athenis olim, quorum, parentes in lau-
diore fortuna, si non legitima, satis usitata ceteri.
*Inde Chremes Terentianus, in Andria: Dos, Παι-
 φήλοε, est decem talenta. Praterca, Julius in eo quo-*
 E F

νῆς, α' Περὶ δικαιοσύνης, α' Περὶ φιλοσοφίας,
 α' Περὶ φιλίας, α' Περὶ θεῶν, α' φιλόσοφος,
 α' πρὸς Κεφάλων, α' Κεφάλος, α' κλεινόμα-
 χος, ἢ Λυσίας, α' Πολίτης, α' Περὶ ψυχῆς,
 α' πρὸς Γύλων, α' Ἀριστίππος, α' Τεχνῶν ἐ-
 λεγχος, α' ὑπομνηματικὸν διαλόγους, Τεχνι-
 κῶν, α' Διαλόγους τῶν περὶ τὴν πραγματείαν ὀ-
 μῶν, α, β, γ, δ, ε, σ', ζ, η, θ, ι,
 διαρίσεις, καὶ πρὸς τὰ ἴσμοι ὑπόθεσις. Περὶ
 γενῶν καὶ εἰδῶν παραδειγμάτων. Πρὸς τὸν Ἀ-
 μαρτυρῶν. Πλάτωνος ἐγκώμιον. 17 Ἐπιστολαί,
 πρὸς Δίωνα, Διονύσιον, Φίλιππον. Περὶ νομοθε-
 σίας. Μαθηματικὸς, Μανδραβούλος, Λυσίας,
 Φροί, Τάξεις ὑπομνημάτων. στίχοι μ, γ, δ,
 ε, ε. πρὸς τοῦτον γραφεὶ καὶ Σιμωνίδης τὰς ἱ-
 στορίας, ἐν αἷς κατατεταχθεὶς τὰς πράξεις Δίω-
 νός τε καὶ Βίανος. ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων
 Φαβριῶνος Φησὶν ὡς Ἀριστοτέλης αὐτοῦ τὰ βι-
 βλία τριῶν τάλαντων ἀνήγατο. γέγονε Σπεύ-
 σιππος καὶ ἕτερος, 18 ἰατρὸς Ἡροφίλιος Ἀλεξ-
 ανδρείς.

que, quod τάλαντον ad pondeta proprie pertinet,
 & ad comparationes, vulgo translatum: unde, ἰσοτά-
 λαντον, & ἀτάλαντον, apud Homerum toties, aliof-
 que. In Aldebrandini versione, pro ἰσῆ; malè excu-
 sum est, esse. Idem.
 17 Ἐπιστολαὶ πρὸς Δίωνα] Harum meminit Plu-

tarchus in commentario De discernendo amico ab a-
 dulatore. ff. Calaub.
 18 Μανδραβούλου. De Herophilo medico
 habes Corn. Celsum in proœmio mentionem facien-
 tem. Aldeb.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ.

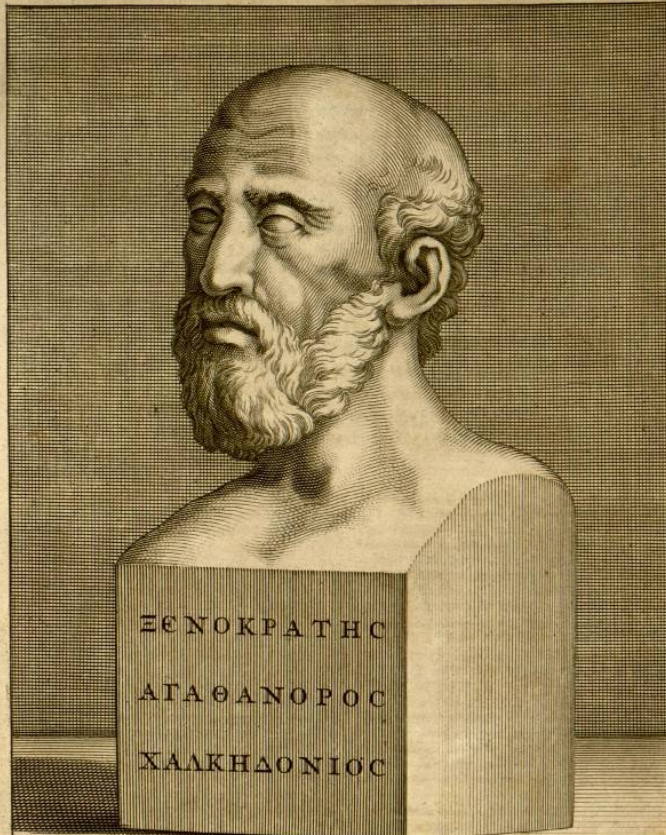
6* 1 Ξενοκράτης, Ἀγαθῆνорος, 2 Χαλκηδόνιος.
 οὗτος ἐκ νέου Πλάτωνος ἠκουσεν, καὶ εἰς
 Συκελίαν αὐτῷ συναπεδήμησεν. ἦν δὲ τὴν φύσιν
 ναυδρός. 3 ὥστε Φασὶ λέγειν τὸν Πλάτωνα, 4 συγ-

1 Ξενοκράτης Ἀγαθῆνорος Καρχηδόνιος] Repone pri-
 orem lectionem, quæ est verissima, Χαλκηδόνιος. Fuit
 enim Xenocrates Chalcedonius (non Carchedonius)
 vel Strabone teste, & rectè Χαλκηδόνιος apud Suidam
 & Allianum, quanquam meminimus etiam apud hunc
 mendium simile aliquando observare in ista voce. ff.
 Calaub.
 Xenocrates Agathenorius filius Chalcedonius fuit.
 Chalcedonium appellat Athenæus quoque lib. XII. his
 verbis. δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Ξενοκράτην τὸν Χαλκηδόνιον
 σικελίαν. Aldeb.

XENOCRATES.

* Xenocrates Agathenorius filius, Chal-
 cedonius, à primis fermè annis Pla-
 tonis auditor fuit, eique in Sicilian profi-
 cienti comes itineris adhaesit. Erat autem
 hebes ingenio ac tardus, adeò ut cum il-

2 Ξενοκ.] Γράφεται Χαλκηδόνιος. quam γρηγορὶν &
 interpretes sequuntur est. Henr. Steph.
 3 Ἰσχυρῶς fuit hebes.] Quod etiam P[lu]tarchus scri-
 bit libello περὶ τοῦ ἀκαλοῦ, his verbis: ὡς περὶ ἡ Κληδόνιος
 καὶ ὁ Ξενοκράτης, θρασύτατοι δοκοῦντες εἶναι τῶν συ-
 χηλαστῶν, οὐκ ἀντιδιδρασκον ἐν τοῦ μαθήσει, ἀλλὰ
 ἀπαικιστοὶ, ἀλλὰ φθάνοντες ἐπὶ ταῦτα ἰσχυροί, ἀνι-
 γνῶντες τε βραχυτότατοι, καὶ πικροὶ καὶ ἀπαικί-
 σοντες, οἱ μάλιστ' αἱ παρὰ μαθησῶν τῶν λόγων, ἀσφα-
 λῶς δὲ καὶ βαθεῖαις τῶν λόγων. Aldeb.
 4 Ἰσχυρῶς enim Aristoteles conjecit.] Cicero lib. I. de

ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ
 ΑΓΑΘΑΝΟΡΟΣ
 ΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΣ

XENOCRATES

In ædibus Marchionis F. de Maximis in marmore.

lum Plato Aristoteli conferret, alterum frano, alterum diceret egere calcaribus: illud- que, Cui equo quem asinum uirgo! Alio- quin severo semper ac serio habita et ore perdurabat, ita ut saepe ad illum Plato di- ceret; Xenocrates Gratias sacra facit. Vixit autem ut plurimum in Academia. Si quando vero ad urbem profecturus esset, turbas omnes tumultuosam ac impudi- eorum ipsi transituro de via decedere soli- tas sunt qui tradant. * Phrynem deni- que nobile sortum, illum aliquando ten- tasse, ac si videlicet quidam eam infecta- rentur, ab eo intra adiculam admittam humanitatis causa. cumque solus illic, et unicus lectulus esset, oranti lectuli ipsius partem concessisse: demum cum multa ne- quicquam orasset, infecto opere, profec- tum esse, ac discessisse percontantibus, So- non a viro, sed a status exire. Quidam ve- ro discipulos Laidem illi injecisse in lectu- lum tradant, illumque adeo fuisse contin- entem, ut cum se ad hbidinem incitari praesensisset, et secare et urere verenda sa- pe pateretur. Tanta vero illius verbis fi-

κρίνοντα αὐτὸν Ἀριστοτέλει, ἢ τὰ μὲν μίνωπος δόει, τὰ δὲ χαλινοῦ. ἢ καὶ, Ἐφ' οἷον ἵππον οἷον οἷον ἢ ἀλεΐφω. ἢ σεμνὸς δὲ τὰ τε ἀλλὰ Ξενοκράτης, καὶ σκυθρωπὸς αἰεὶ, ἢ ὥστε αὐτῷ λέγειν συνε- χρῆς τὸν Πλάτωνα, Ξενοκράτης, ἢ οὕτε τὰς Χα- ρισι. διήγγε τε ἐν Ἀκαδημία ταπλεῖστα. καὶ ἔ- ποτε μέλλαι ἐς ἀστὺ ἀνέναι, Φασὶ τοὺς βορυβιά- δεις πάντας καὶ προνίους ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῆ παρῶν. ἢ καὶ ποτε καὶ φρήνη τὴν ἑταίραν ἔθε- ῖ λῆσαι περὶ αἰσὶ αὐτὸν, καὶ ὄθην διακομμένην ὑπό- τινων καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον. τὸν δὲ, ἔνεκα τοῦ ἀνθρώπινου, εἰσδέξασθαι, καὶ ἐνὸς ὄψεος κληιδίου δευμένη μεταδοῦναι τῆς κατακλίσεως, καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσα, ἀπρακτοῦ ἀνα- στήναι. λέγειν τε πρὸς τοὺς πυθναομένους, ὡς οὐκ ἀπ' ἀνδρὸς ἀλλ' ἀπ' ἀνδριάντος ἀνασταίη. ἢ ἐνὶ δὲ Λαΐδα Φασὶ παρακατακλιναὶ αὐτῷ τοὺς μαθητὰς. τὸν δὲ οὕτως εἶναι ἐγχερατῆ, ὥστε καὶ τριμὰς καὶ καύσεις πολλὰκις ὑπόμεναι περὶ τὸ αἰδοῖον. ἢ δὲ καὶ ἀξίόπιστος σΦέδρα. ἢ ὥστε

Nat. deorum Aristotelis condiscipulum Xenocratem vocavit. Nam cum de Aristotele supra mentionem fecisset, adiecit haec verba; Nec vero ejus condiscipulus Xenocrates. Idem.
 5 Hic quidem stimula indiget, ille freno. Cicero lib. 111. de Oratore. Hocratem id ipsum de Ephoro, & Thopompo usurpare solum scribit. Idem.
 6 Qualem contra equum, qualem asinum uirgo. Similitudine ab alipsis ducta. Idem.
 7 Δει] Post ἀλεΐφω nota interrogationis ponde- ra non fuit, quum haec admirative pronuntientur. Henr. Steph.
 8 Gracis enim aliquis Xenocrates. Testis est Ci- cero lib. v. Tusc. quafi. qui de eo verba faciens, Quid ergo, inquit, aut hunc prohibet, aut etiam Xenocratem illum gravissimum philosophorum. Aldob.
 9 Sic. ut Plato ei saepe diceret; Xenocrates sac- gratias. Quae de re etiam apud Plutarchum, in libel- lo cujus interceptio est ἰσοκράτης, his verbis, ὁ μὲν οὖν Πλάτων τὸν Ξενοκράτη τ' ἀλλὰ γενναῖον ἄντα καὶ μέ- γαλον, ἀσσηρότατος δὲ τῶν ἄλλων, παρακλῆσαι οὖν τὰς χάρεις. Idem.
 10 Οὗς τὰς χάρεις] Ita dicebant de hominibus mae- stis, ut contra urbanos & eos qui χαλινοὺς Gracis ap- pellantur, dicebant litasse Gracis. Eunapius, Ἀνδρὲς ἀξίους τοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐπιμαρτυροῦν. πλὴν ὅσα γὰρ ὁ Βερωνί- κικὸς τὰς χάρεις εἶναι, καὶ ἐν αὐτῷ ἀνθρώπινου ἡμε- λῆν ἰστέ καὶ sic. Vide eundem in Iamblich. Extat & apud Plutarchum in Vita C. Marti, & praecipis

connubialibus. If. Calaub.
 11 Quamquam aliquando Phrynem meretricem. Hae- Thetypus orta est, formaque fuit inter mulieres pre- stantissima, adeoque abundavit divitiis, ut Theba- rum moenia ab Alexandro diruta edificaturam se pol- liceretur, hac tamen conditione, ut in ipsiis membris verba haec inscriberentur; Alexander diruit, Phryne sortum instauravit. De hac multa habes apud Athen. lib. x111. c. 292. Aliam etiam lib. ix. var. hist. cap. 32. Ceterum Xenocratis continetur, de qua Laertius hic agit, testis est Valerius Max. lib. 1v. cap. de Xenocrate, in quo eandem historiam narrat, aliquan- to quam Laertius fecus; quo fit, ut ejus hoc loco ver- ba adscribenda esse putaverim. In pervigilio, inquit, Phryne, nobile athenensium sortum, juxta Xenocrate- tem vino gravem accubuit. rignare cum quibusdam ju- venibus posita, an temperantiam ejus continere pos- set, quam nec talis, nec sermone aspernaturus: quoad voluerat, in sinu suo moxatam propositi irritam dimisit. Aldob.
 12 Εἶναι δὲ Λαΐδα] Vide Acronem Horatii inter- pretem, in Satyram 111. l. 11. If. Calaub.
 In ejus lecto Laidem collocasse epadunt. Hae quo- que meretrix formosissima fuit. nata est Hyccaris, quae Sicilia urbs fuit, qua ex urbe captiva venit Co- rinthum. Hanc Aristippus philolophus Cyrenaicus, & Demosthenes orator amavenerunt, & Diogenes Cy- nicus. Athenaeus lib. x111. c. 291. Aldob.
 13 Οὗς μὲν ἔξω ἀνωμοτα] Vide Cic. ad Atticum,

μη ἐξὸν ἀνάμικτον μαρτυρεῖν, τούτῳ μόνῳ συν-
εχωρῶν Ἀθηναῖοι. * και δὴ και αὐταρκείατος
ἦν. 15 Ἀλεξάνδρου γούν και συγχρόν ἀργύριον ἀ-
ποστειλάνας αὐτῷ, 16 τρισχιλίαις Ἀττικαῖς ἀ-
Φελῶν, τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν, ἐκείνῳ
πλείονα δὲν πλείονας τρέφοντι. 17 ἀλλὰ και
ὑπ' ἀντιπάτρου πεμφθέν μὴ προσέθαι, ὡς Φη-
σι Μυρωνιανὸς ἐν ἐμοῖσις. 18 και χρυσῷ στεφάνῳ
τιμηθέντα ἐπ' ἀθλῶ πολυποσίας, 19 τοῖς κατα-
σχοῦσι παρά Διονυσίῳ, ἐξόντα θέναι πρὸς τὸν
ἰδρῦμενον Ἐρμῆν, ἐνθά περ τίθεναι και τοὺς ἀθλι-
νοὺς ἐάθει. 20 λόγος δὲ αὐτὸν μετὰ και ἄλλων
πεμφθῆναι πρὸς Φίλιππον και τοὺς

des habebatur, ut cum injurati nullius te-
stimonium admitteretur, huic soli remitte-
rent Athenienses jusjurandum. * Erat pra-
terea maximè frugi, ita ut cum illi Alex-
ander magnam pecuniae summam misisset,
sublatis solum triginta minis Atticis, reli-
quam remisit, dicens illi opus esse pluri-
bus, qui plures nutriet. Ab Antipatro
quoque sibi missam pecuniam non suscep-
sisse, Myronianum in similibus testatur.
Corona quoque aurea donatum in praemium
largioris compotationis, ab his qui
se continerent apud Dionysium, cum inde
esset profectus, eam ante Mercurii ita-
tuum deposuisse, ubi flores etiam coro-
nas ponere solitus erat. Missum illum cum
aliis legatum ad Philippum fama est, ac re-

& pro Balbo: necnon Val. Maximum. l. 2. capite De
majestate. ff. Casaub.

14 Hinc et Athenienses permiserunt. Cujus rei re-
fatis est quoque Cicero in epistola ad Att. lib. 1. his
verbis. Quae mihi rei multo honorificentior visa est,
quam aut illa. cum jurare tibi civis Xenocratem, testi-
monium dicerent, prohiberent. Aldob.

15 Ἀλεξάνδρου γούν συγχρόν ἀργύριον] Quinquaginta
talenta ut apud Ciceronem, Plurarchum, & Stobaeum
legimus: triginta, ut apud Hefychium Milesum &
Suidam. Aliquot talenta, ait Val. Max. quem vide.
ff. Casaub.

Cum et Alexander grandem pecuniam misisset. Cicero
lib. v. Tull. quart. quinquaginta talentorum eam
pecuniam fuisse testatur, & ab Alexandro per legatos
ad Xenocratem missam. Xenocrates, inquit, cum
legati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attulissent,
quae erant pecuniae temporibus illis, Athenis praesertim
maxima. Sunt autem L. talenta triginta millia auro-
rum. Cum Cicero consentit etiam Plurarchus in
Alexandri vita. και τὰ περιθέντα, inquit, Ξενοκρά-
τη πούτρωτον τάλαντα. Aldob.

16 Τρίβης μίλιθαις Ἀττικαῖς ἀπέστειλε. Cicero loco
supra citato triginta eum minas accepisse tradit. quod
fi mina apud Graecos decem auros nostratis pecuniae
continet, trecentos auros accepit Xenocrates. Sunt
autem, quas hic Laërtius scribit, ut opinor, drach-
mae, quantum tria millia Xenocratem accepisse ait,
quae pecunia ad summam à Cicerone expositam prope
videtur accedere posse. Valerius Max. loco supra cita-
to idem de Xenocrate scribit. Idem.

17 Sed et ab Antipatro missam. Non Macedoniae
regis, qui notus post Alexandrum magnum regnum
obtinuit, quippe Xenocrates cum multo ante mortuus
sit, ut mox dicam, anno quarto centesimae quintae
decimae Olympiadis, qui post Alexandri mor-
tem, Arideo ejus fratri, fuit, ut aliis placet, Alex-

andro filio pupillo administer regni datus est. Idem.

18 Και χρυσῷ στεφάνῳ τιμηθέντα.] Summum videtur
ex Timoxo, cujus verba haec sunt, Τιμαίος δὲ Φη-
σι, ὡς Διονύσιος ὁ τῆρανος, τῆ τῶν χρῶν ἰστέ, τῆ
πρώτῃ ἰστέντῃ χρῶν, ἄλλας ἴθαι στεφάνῳ χρυσοῦ. και
ὑπ' ἀντιπάτρου ἰστένας Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, και λαθῶν
τῆν χρῶν στεφάνῳ ἀνάλων τῷ Ἐρμῆ τῷ ἰδρῦμένῳ
ἐπὶ τῷ ἀθλῷ ἰστένας, ἄπειρ ἰστέναι και τοὺς ἀθλινοὺς ἐ-
κάσεται ἰστέντῃαι στεφάνῳ ἰστένας ἀπάλλασσόμενος
πρὸς αὐτῶν. Vide Athenzum. ff. Casaub.

19 Cuiusque in bibendi certamine apud Dionysium,
aurea corona esset honestatis, exeuntem ante Mercurii
statuam posuisse, quo in loco steterat quomodo con-
junctur. Hic idem totidem fere verbis Athenaeus
scribit, à quo id Laërtius ut alia multa, transtulit.
Locus est lib. x. c. 15. his verbis. Τιμαίος δὲ Φη-
σι, ὡς Διονύσιος ὁ τῆρανος τῆ τῶν χρῶν ἰστέ, τῆ
πρώτῃ ἰστέντῃ χρῶν, ἄλλας ἴθαι στεφάνῳ χρυσοῦ,
και ἐπὶ πρώτῃ ἰστένας Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, και λα-
θῶν τῶν χρῶν στεφάνῳ, και ἀνάλων, τῷ Ἐρμῆ τῷ
ἰδρῦμένῳ ἐπὶ τῷ ἀθλῷ ἰστένας, ἄπειρ ἰστέναι και τοὺς
ἀθλινοὺς ἐκάσεται ἰστέντῃαι στεφάνῳ, ἰστένας ἀπάλ-
λασόμενος ὡς αὐτῶν, και ἰστέντῃαι ἰστένας, quam
candem historiam confirmat Elianus lib. 11. de var.
hilt. cap. 41. ita scribens; και ἰστένας Διονύσιου διτῆν χρῶν
ἰστένας πρὸς αὐτῶν τῶν πρῶτων ἰστένας, στεφάνῳ χρυσοῦ,
και ἰστένας Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, και τῶν στεφάνῳ
λαθῶν, ἐπὶ ἰστένας μετὰ τῷ Διονύσιῳ, τῷ Ἐρμῆ τῷ
ἰδρῦμένῳ ἰστένας, ἐπὶ τῶν αὐτῶν κατὰ τῶ ἴθαι τῶν ἰστέ-
νας ἰστένας, και γὰρ και τοὺς ἀθλινοὺς, και τῶν ἐπὶ τῷ
μυθῶν, και τῶν ἐπὶ τῷ πατρῷ, και τῶν ἐπὶ τῷ ἰστένας
ἰστένας ἐπὶ αὐτῶν και ἰστένας. Aldob.

20 Totum hunc locum fere tra-
dit, & enarrat, beatus meus parens, in Athen.
l. x. c. x. Me. Casaub.

20 Fama est ipsum etiam cum aliis ad Philippum
legatum missum fuisse. Hoc, ut conjicio, factum
est anno secundo centesimae octavae Olympiadis, The-
liquis

liquis quidem donis emollitos, et convi-
via celebrasse, et cum illo saepe in collo-
quium venisse; eum vero horum neutrum
fecisse. Neque enim illum ideo Philippus
admittere solebat. * Quocirca et Athenas
reversos legatos dixisse, Frustra Xenocra-
tem secum irivisse: et cum illi parata jam
esset multa, comperto ex illo ut sese res
haberet, monente tunc maximè reipubli-
cae curam habendam. Quippe Philippum
caeteros donis corrupisse, se vero nulla ra-
tione inclinari ad suum consensum posse
pervidisse. Ea ex re duplici honore hono-
ratum asserunt. Philippum quoque tan-
dem dixisse, solum Xenocratem ex omni-
bus qui ad se venerant, legatis, munera
sprevisse. Ad Antipatrum quoque lega-
tione functus, ut qui ex Atheniensibus in
bello Lamiaeo capti fuerant, redderet, ab
eo invitatus ad cenam, hinc ad illum me-
tro verbus usus est.

Quis cupiat Circo prudens, vel sanior
unquam
Sufficiat bibere, atque cibum gustare,
priusquam
Salvantur socii, mihi vel reddantur ad
unum?

Hujus hanc dexteritatem ille perlibenter
plexus, omnes continud absolvit ac re-
misit. * Cum aliquando passer accipitri fu-
turus praedix se in ejus sinum recepisset, o-
peruit ac fovit dicens, Non oportere sup-
plicem proderat. Cum à Bione objurgaretur,
Non tibi, inquit, respondebo equidem. Nam
neque tragœdia comediam, cum ab ea
laccititur, responseione dignatur. Ad eum
qui neque musica, neque geometria, ne-
que astronomia instructus, ludum suum
frequenter accipiebat, Abi, inquit

μὲν δάφους μαλθακασσόμενος, και ἐς τὰς κλήσεις
συνίεναι και τῷ Φίλιππῳ λαλεῖν τὸν δὲ, μηδέ-
τερον τούτων ποιῶν. εὐτε γὰρ ὁ Φίλιππος αὐτὸν
πρῶτος δια ταῦτο. * ὕβεν ἐλθόντας τοὺς πρέσβεις
εἰς τὰς Ἀθήνας, Φάσκεν ὡς μάτην αὐτοῖς Ξενο-
κράτης συνελθόντων και τοὺς ἐτοιμοὺς εἶναι ζη-
μιῶν αὐτὸν. μαθόντας δὲ παρ' αὐτοῦ ὡς ὑν και
μᾶλλον Φροντιστέον εἶναι τῆς πόλεως αὐτοῖς
(τοὺς μὲν γὰρ ἦδη ἐδαροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐ-
με δὲ μηδὲν λόγῳ ἐπαχόμενος.) Φασὶ διπλα-
σίως αὐτὸν τιμῆσαι: και τὸν Φίλιππον δὲ λέγειν
ὑπὸτερον, ὡς μόνος εἶη Ξενοκράτης τῶν πρὸς αὐτὸν
ἀφιγμένων ἀδαροδόκτους. 21 ἀλλὰ και πρὸς
βουθῶν πρὸς ἀντιπάτρου περὶ αἰχμαλώτων Ἀθη-
ναίων κατὰ τὸν λαμιακὸν πόλεμον, και κλη-
θεῖς ἐπὶ δεῖπνον πρὸς αὐτὸν, προσπηγατοταυτί.

22 Ὡς Κίρκη, τίς γὰρ κεν ἀνὴρ, ὅς ἐναίσίμως
εἶη

Πρὶν τλαῖν πάσασθαι ἐδητύος ἢ δὲ ποτίτης,
Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους και ἐν ἰσβαλισμῶν ἰ-
δέσθαι

και τὸν, ἀποδέξομενον τὴν εὐστοχίαν, εὐθύς ἀ-
νεύαι. 23 ἀτροβίου δὲ ποτε διακομμένου ὑπὸ ἰε-
ρακος, και εἰσπηδήσαντος εἰς τοὺς κήλους αὐ-
τοῦ, καταλήσας μέθικεν, εἰπὼν τὸν ἰκόντη δὲν
μὴ ἐκιδόναι. σκαπτόμενος ὑπὸ 24 βίονος, οὐκ
ἔφη αὐτῷ ἀποκρινέσθαι μηδὲ γὰρ τὴν τραγω-
δίαν ὑπὸ τῆς κωμωδίας σκαπτομένην ἀποκρί-
σεως ἀξιοῦν. πρὸς δὲ τὸν μήτε μουσικὴν, μήτε
γεωμετρίαν, μήτε ἀστρονομίαν μεμαθῆναι,
βουλομένου δὲ παρ' αὐτὸν Φιταῶν. Πορείου, ἔ-
φη λαβῶς 25 γὰρ οὐκ εἶχες φιλοσοφίας, ἀντὶ
ἐν αὐτῷ ἐπιχειροῦσθαι φιλοσοφίᾳ κατὰ

bat. quam rem Graeci moleste ferebant. Idem.

22 O Circe quis enim. Homeri versus sunt in O-
dyllia, quibus Ulysses Circeam alloquitur. Sunt autem
iii. x. Odysl. Idem.

23 Atque etiam accipitri aliquando aviculum in-
ferant. Quod idem narrat Elianus lib. xiii. var. hilt.
cap. 31. Idem.

24 Bioni. Borylheniti, cujus vitam scripserunt
est paulo post. Idem.

25 Antias enim philosophia non habet. Ergo in-
genas artes antias philosophiae Xenocrates esse existima-
t. Diogenis Laertii,

Diogenis Laertii, quae anno Demosthenes senator
fecit decretum de mandendis ad Philippum de pace le-
gatis, quod tamen ex conjectura quadam dicimus, non
pro certo affirmamus. Aldob.
21 Sed et Lamiaeo bello legatus ad Antipatrum mis-
sus. Belli Lamiaici femina exarsit anno primo cen-
tesimae quaterdecimae Olympiadis, quod insequenti
divide anno geri cepimus est inter Antipatrum atque
Athenienses, quibus Bzoti adjuncti fuerunt. Causa
belli, quod Antipater, quemadmodum Alexander vi-
vens decreverat, exules in civitates Graecorum reduce-

οὐκ ἀνάπτεται. * ἐπιπόντος δὲ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα οἷς ἀφαιρήσει τις αὐτοῦ τὸν τράχηλον, παρὰ οὗτος και δεῖξας τὸν ἴδιον, οὐκ ἂν γε, ἔφη, τίς πρότερον τούτου. Φασί, και ἀντιπάρου ποτε ἔλθοντος εἰς Ἀθήνας και ἀσπασαμένου αὐτὸν, μη πρότερον ἀντιπροσγεροῦσά πρην ἢ τὸν λόγον ἔλεγε διαπεράνασθαι. αὐτόφατες δὲ ὧν, πολλοὶ αἰσῶ τῆς ἡμέρας διμελέτα, και ὦρον μίαν Φασὶν ἀπένεμε σιωπῇ. και πλείστα ὅσα καταλείουτε συγγραμματα και ἐπη, και παραινέσεις. ἃ ἐστὶ ταῦτα. Περὶ φύσεως, α, β, γ, δ, ε, ζ. Περὶ σοφίας, σ. Περὶ πλούτου, λ. Περὶ τοῦ ἀόριστου, κ. Περὶ τοῦ παίδιου, ἀ. * Περὶ ἔγκρατείας, ἀ. Περὶ τοῦ ἀφελίμου, ἀ. Περὶ τοῦ ἐλευθέρου, ἀ. Περὶ θανάτου, ἀ. Περὶ ἐκουσίου, ἀ. Περὶ φιλίας, ἀ, β. Περὶ ἐπικεικίας, ἀ. Περὶ τοῦ ἐναντίου, ἀ, β. Περὶ εὐδαιμονίας, ἀ, β. Περὶ τοῦ γράφειν, ἀ. Περὶ μνήμης, ἀ. Περὶ τοῦ ψεύδους, ἀ. Καλλιδικῆς, ἀ. Περὶ φρονήσεως, ἀ, β. Οἰκονομικῶς, ἀ. Περὶ σωφροσύνης, ἀ. Περὶ δυνάμειος νόμου, ἀ. Περὶ πολιτικίας, ἀ. Περὶ ἀσότητος, ἀ. ὅτι παραδοτῆ ἡ ἀρετῆ, ἀ. Περὶ τοῦ ὄντος, ἀ. Περὶ εἰμαρμένους, ἀ. Περὶ τῶν παθῶν, ἀ. Περὶ βίαν, ἀ. Περὶ ὁμονίας, ἀ. Περὶ μαθητῶν, ἀ, β. Περὶ δικαιοσύνης, ἀ. Περὶ ἀρετῆς, ἀ, β. Περὶ εἰδῶν, ἀ. Περὶ ἡδονῆς, ἀ, β. Περὶ βίου, ἀ. Περὶ ἀνδρείας, ἀ. Περὶ τοῦ ἑνός, ἀ. Περὶ ἰδεῶν, 13 ἀ. Περὶ τέχνης, ἀ. * Περὶ θεῶν, ἀ, β. Περὶ ψυχῆς, ἀ, β. Περὶ ἐπιστήμης, ἀ. Πολιτικῶς, ἀ. Περὶ ἐπιστημοσύνης, ἀ. Περὶ φιλοσοφίας, ἀ. Περὶ τῶν Παρμενίδου, ἀ. Ἀρχιδέμου, ἢ Περὶ δικαιοσύνης, ἀ. Περὶ ἀγαθοῦ, ἀ. Τῶν περὶ τὴν διάνοιαν, ἀ, β, γ, δ, ε, ζ, ἢ Δύ-

bat, quarum peritiam Graeci ἔγκλησιμαίαιαν vocant. Idem. 26. Oὐ δὲ τοῦτο Φασὶν ἐπιπύ. Παρ' ἰμοὶ γὰρ πόνος οὐκ ἀνάπτεται. Subaudiendum est, ἀλλὰ γρηγορεῖται πῶς ἔστι, ἢ τὰ ἴσα, hoc est, Jana apud me non carminatur: sed posteaquam est carminata, & veltis ex illa facta, tum mihi polienda traditur. Non est obsecrum quid sibi voluit Xenocrates. Quod autem

Alii sic dixisse ferunt, Ἀπὸν nie enim talis non mollitur. * Cum Platoni Dionysius diceret, Caput tibi quispiam tollet, aderat hic et suum ostendens, Nullus, inquit, id prius, quam istud abscondet. Ajunt Antipatro Athenas profecto, et se salutanti non antea respondisse, quam ceptam finire orationem. Porro de hac libris X V. et alios X V I. De disciplina eorum, quae circa distinctionem versari possunt, libros IX. Eorum quae circa disciplinas versantur libros sex. Eorum, quae circa mentem sunt alios libros duos. De geometris libros quinque. Commentariorum unum. Contrariorum unum. De numeris unum. Numerorum speculatio unum. De interval- 14 lis unum. * De his quae in astrologia versantur libros sex. Elementa ad Alexandrum, de regno libris IV. Ad Argybam. Ad Ephætionem. De geometria duos. Versus CCC X L V. Eum tamen cum tantus ac talis esset, Athenienses aliquid vendiderunt, quod peregrinitatis tributum solvere non posset. Eum Demetrius Phalereus emit, et utriusque succurrit. Xenocrati enim libertatem restituit, Atheniensibus vero solvit peregrinis habitatoribus impositum tributum. Hoc ait Myronianus Amalthinus in primo historico- rum similia capitulorum. Suscepit autem à Speusippo scholam, ac praefuit annos XXV. Docere autem ceperat sub

vir eruditissimus, Hæc. Mercurialis, putat legendum γρηγορεῖται, propter istud Arcesilii dictum, quod apud Galeum in 2. De differentiis philosophum extat, ὅς ἐστις πόνος εἰς γρηγορεῖται φασί, mihi [quod cum bona ejus venia liceat] non ita videtur. Nam, ut nihil motenus, eadem erit sententia. If. Casaub. 27 Dionysio. Siciliz tyrannum. Aldob.

cidunt orationi unum, decem. De his quae de physica ratione audiuntur, sex. Caput unum. De generibus et speciebus unum, Pythagorea unum. Solutiones duo. Divisiones octo. Positionum libros XXXIII. De ratione differendi libros XIII. Post hæc libros X V. et alios X V I. De disciplina eorum, quae circa distinctionem versari possunt, libros IX. Eorum quae circa disciplinas versantur libros sex. Eorum, quae circa mentem sunt alios libros duos. De geometris libros quinque. Commentariorum unum. Contrariorum unum. De numeris unum. Numerorum speculatio unum. De interval- 14 lis unum. * De his quae in astrologia versantur libros sex. Elementa ad Alexandrum, de regno libris IV. Ad Argybam. Ad Ephætionem. De geometria duos. Versus CCC X L V. Eum tamen cum tantus ac talis esset, Athenienses aliquid vendiderunt, quod peregrinitatis tributum solvere non posset. Eum Demetrius Phalereus emit, et utriusque succurrit. Xenocrati enim libertatem restituit, Atheniensibus vero solvit peregrinis habitatoribus impositum tributum. Hoc ait Myronianus Amalthinus in primo historico- rum similia capitulorum. Suscepit autem à Speusippo scholam, ac praefuit annos XXV. Docere autem ceperat sub

28 Ἀθηναῖοι ὄνομα τοῦτον ὄντα ἐπίπρακτὸν ποτὶ τὸ μετόικιον ἀναγοῦντα θέναι. Lege, ἀπονοῦντα, ut in editione veteri rectè est. Significat Laërtius, Xenocratem vixisse ab Atheniensibus, quod non posset τὸ μετόικιον pendere. Fuit hoc apud Athenienses tributum genus, quod solvebant quotannis inquilini: de eo sic est apud Harpocrationem: Οἱ μόντοι μὲν τούτους τὸ μετόικιον μέντοι, ἀπένοστο πρὸς τοὺς πόλεις, και εἰσέλασκον, ἰσπεσοῦντο. Vide plura apud illum Grammaticum, ac Suidam, nec non Pollucem. Meminit & Synesius περὶ ἰονησίου. At quod Diodorus narrat libro undecimo, Themistocle anchoræ & impulsore Athenis fuisse inquilinum hac penstatione liberatos, apparet id non fuisse diturnum. If. Casaub. 29 τὸ μετόικιον ἀναγοῦντα θέναι. Aliæ editiones: ἀπονοῦντα, vel ἀπονοῦντα, quod minus ultimum. Απονοῦνται fallor, vera lectio. Sed hoc leve est. Mer. Casaub. 30 Incoluntium ἰσπεσοῦντο. Græce, μετόικιον. quod quidem duodecim constitit drachmis ajunt in singulos annos solvendis. Aldob. 31 Eumque emit Demetrius Phalereus. In quo à Plutarcho dissentit Laërtius, qui in vita Lycurgi rhetoris

οὐκ ἀνάπτεται, α, ε, φυσικῆς ἀκροάσεως, α, β, γ, δ, ε, ζ. κεφαλαίων, ἀ. Περὶ γενῶν και εἰδῶν, ἀ. Πυθαγορεία, ἀ. Λύσεις, ἀ, β. Διαίρεσεις, ἢ ὁρίσεις βιβλία, κ μ γ. Τῆς περὶ τὸ διαλέγεσθαι πραγματείας βιβλία εἰ, μ, ἀ, β, ψ, μ. μετὰ τοῦτο βιβλία εἰ, και ἄλλα βιβλία 15. Περὶ μαθημάτων τῶν περὶ τὴν λέξιν λογικῶν, βιβλία β. τῶν περὶ τὰ μαθήματα, βιβλία ε. τῶν περὶ τὴν διάνοιαν ἄλλα βιβλία δύο. Περὶ γεωμετρῶν, βιβλία ε. ὑπομημάτων, ἀ. ἐναντίων, ἀ. Περὶ ἀριθμῶν, ἀ. ἀριθμῶν θεωρία, ἀ. Περὶ διαστημάτων, ἀ. * Τῶν περὶ ἀστρολογίαν, ε. Στοι- 14 χεῖα πρὸς Ἀλέξανδρον, περὶ βασιλείας, δ. Πρὸς Ἀρῦβαν Πρὸς ἱΦαιστιάνα. Περὶ γεωμετρίας, ἀ, β. στίχοι μ κ β δ σ λ θ. 22 Ἀθηναῖοι δ ὄνομα αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρακτὸν ποτε, 20 τὸ μετόικιον ἀναγοῦντα θέναι. 21 και αὐτὸν ἀνοίεται Δημήτριος ὁ φάληρευς, και ἐκότερον ἀποκατέστησε. Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναῖοις δὲ τὸ μετόικιον. 22 τοῦτο Φησι Μηνανίας ὁ Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱστορικῶν ὁμοίων κεφαλαίων. διεδέχματο δὲ Σπεύσιππον, 23 και ἀφρηγόσατο τῆς σχολῆς πέντε και εἰκοσιετῆ 24 ἐπὶ Λυσίμαχίδου, ἀρχάμενος κατὰ τὸ δεύτερον

neque venundatum, neque à Demetrio Phalereo redemptum Xenocratem tradit, sed cum à publicano quodam manus in eum injectæ fuissent, creptum à Lycurgo scribit his verbis: Τελούου δὲ περὶ ἰσβαλόντος Ξενοκράτει τῷ φιλοσόφῳ τὰς χεῖρας, και πρὸς τὸ μετόικιον αὐτὸν ἀπαγωγόντος, ἀπαρκότος ἔμβδη τι κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τελούου κατήντην, και τὸν μὲν Ξενοκράτη ἀπέδουσι, τὸν δὲ ὡς οὐ τὰ πρῶτα ἠράσαντα, εἰς τὴν δημοσίον κατέλιπον. Idem. 32 Τοῦτο φησι Μηνανίας. Diverisissima sunt quae super hoc memorat Plutarchus, apud quem dicitur Lycurgus Xenocratem publicanis abduxisse, quum eum traherent in judicium τοῦ μετοικίου nomine. Locum est in vita Quinti Flamini. If. Casaub. 33 Scholasticus vixenti quinquæ annis princeps obtinuit. Non video quare Sigonius in libro de Atheniensium temporibus xx. tantum annis cum Academicum obtinuisse dicat, cum xxv. scribat Laërtius & tamen uno minus annos xx. posuit, qui ex ipsiusmet auctoritate xxi. esse debuerunt. Aldob. 34 Ἐπὶ Λυσίμαχου ἀρχάμενος. Alii Lysimachidem vocant. If. Casaub.

ἔτος τῆς δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. ἔτελευτα δὲ νικῶν, λεκάνη προσπτασίας, ἔτος ἦδη γεγενῶσι δεύτερον καὶ ὀγδοηκοστὸν. * Φαίμεν δὲ καὶ εἰς αὐτὸν οὕτως.

35 Χαλκῆ προσπτασίας λεκάνη πατὴρ, καὶ τὸ μέγαπον

Πλήξας, ἴαχεν Ω συντονον, εἶπ ἔθανεν, Ὁ πάντα πάντῃ Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγώς.

Ἐπιγενοῖσι δὲ καὶ 36 ἄλλοι Ξενοκράται 5. ὁ τε ταυτικός, ἀρχαῖος σφῆδρα καὶ ὁ συγγενὴς ἄμα καὶ πολιτὴς τῶ προειρημένω Φιλοσόφω. Φέρεται δὲ αὐτοῦ λόγος ἄριστοτικός, γεγραμμένοι περὶ ἄριστοσύνης ἀπθανούσης. τέταρτος, Φιλόσοφος, ἐλεγείαν γεγραφῶς οὐκ ἐπιτυχῶς ἴδον δὲ ποιηταὶ μὲν γὰρ ἐπιβαλλόμενοι πείρα γραφεῖν, ἐπιτυχῶν οὐκ ἐπιτιθέμενοι ποιητικῇ, πταίνουσι. ὄλον τὸ μὲν Φύσειαι εἶναι, τὸ δὲ τέχνης ἔργον. πέμπτος, ἀνδριαντοποιός. ἕκτος, ἄσματα γεγραφῶς, ὡς Φρην ἀριστοτέλους.

35 Χαλκῆ Γράφεται προκλήας πρὸ προσπτασίας. Henr. Steph.
36 Ἄλλοι Ξενοκ. 5. Quinque tantum enumerari, vere hic observat vir doctissimus. Dubito tamen an mutandi, qui sequuntur numeri, quos plene scriptos exhibent omnes libri: τῆς τριῆς, πέντατος, ἑξῆς.

Lyfimachide, centesima decima Olympiadi anno secundo. Moritur noctu, cum in pelvium forte offendisset, ætatis agens annum octogesimo secundum. * Nos de eo sic diximus:

In pelvium quondam lapsus male cauterabat

Frontem læsit, et d' vociferatus, ubi. Xenocrates vir ille, qui unus omnibus fuit

Fuerunt et alii sex ejusdem nominis. Primus, qui de militaribus ordinibus scriptis, antiquissimus, hujus philosophi civis ac propinquus. Fertur ejus oratio que inscribitur Arinoætica, de Arinoæt defuncta. Alter philosophus Elegie scriptor non satis probatus. Ita enim se habet res, ut poeta quidem, si pro oratione scribere velint, præstent. Qui verò pedestri oratione scribere consueverunt, si poetice sibi partes vendicare velint, non assequantur. Id ex eo liquet, quod alterum nature, artis alterum opus est. Quintus statuarius fuit. Sextus, Artioxeno teste, odas conscripsit.

An potius in istis mendum: φησται δ' αὐτοῦ λόγος. que fortasse ita ab auctore scripta: γ. φιλοσοφίας. (sed nec vox φιλοσοφίας, hic omnino necessaria; sufficit: τῆς τριῆς, φησται, &c.) φησται δ' αὐτοῦ, &c. vel, φησται δὲ (καὶ) ἄλλων λόγους, &c. sine verbo τῆς. Cogitet lector. Met. Calaub.

Π Ο Λ Ε Μ Ω Ν.

P O L E M O.

16 * Π Ολέμων, φιλοστράτου μὲν υἱὸς ἦν, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Οἰθῆν. νέος δ' ὢν, ἀκόλαστός τε καὶ διακεχυμένος ἦν οὕτως, ὥστε καὶ περιφέρειν ἀργύριον πρὸς τὰς εἰσόδους λυσιτελιῶν ἐπιθυμῶν. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς στενωποῖς δεικνυμένων. ἀλλὰ καὶ ἐν ἀκαδημία πρὸς κιοντινὴν τριβόλον ἐν ῥέθῃ προσπεπτασμένον αὐτοῦ, διὰ τὴν ἑμίαν τῆ προειρημένην πρόφασιν. * καὶ ποτε συνθέμενος τοῖς νέοις, καὶ ἑστὲ φανωμένος, μεθυσθῶν

De Polemone mentionem facit Cicero lib. 4. & 5. de Finibus bonorum & malorum in principio, cumque Xenocratis discipulum fuisse dicit.
1 Πάλλων φιλοστράτου. Addit Duklas, ὃ φιλοκρά-

* Polemo Philostrati filius, Atheniensis, pago Oeæntis oriundus, cum esset adolefcens, adeo impudicus ac lubricus fuit, ut pecunias circumferret, quo paratior esset et infulstrator ad voluptates implendas; eas itidem in viis et angustis occuleret. In Academia quoque, juxta columnam quandam reperta est pecunia, ab eo illic in usus similes recondita. Aliquando vero ex composito cum sodalibus

2 Quendam vero tempore cum adolefantibus euntem, dicitur & coronatus. Cujus historie meminit S. Augustinus epitola cxxx. ad Cisteriensibus verbis. Xenocr-

ebrius, et coronatus Xenocratis irrupit in scholam. Quo ille nihil deteritus eam, quam cœperat orationem, ardentius quoque provexit. Erat autem sermo de temperantia. Ea illius oratione sensum impurus adolefcens scispsum collegit, atque ita, ut industria et studio ceteros vinceret, eique in schola regenda succederet, incipiens à centesima decimasexta Olympiade. * Refert Antigonus Caryllus in Vitis, patrem ejus fuisse primarium civitatis, equoque jugales nutrire solitum. Et in judicium vocatum Polemionem ab uxore nequitie infimulatum, quod adolefcens congraderetur. Tantam verò inter ipsa philosophandi principia oris atque habitus assumpsit constantiam, ut idem semper permaneret, vocemque nunquam immutaret. Quibus ex rebus Crantorem quoque sui in primis studiosum fecit. Quin à cane rabioso impeditus, dum suram mortu discerperet, ne expalluit quidem: tumultuque in civitate excitato, percontatus quidnam contigisset, immobilis persistit. In theatris quoque nulla miseratio

18 ne movebatur. * Nicostrato enim, qui cognominabatur Clytæmnestra, poeta quiddam sibi

erat, inquit, Polemone, ut scribitis, & nos ex illius litteris recordamur, de fruge temperantia disputando, non solum ebriosum, verum & tunc ebrium, ad mores alios repente conversum. Aldob.

3 O δὲ οὐδὲν διαπραξῆς ἦν τὸν λόγον ἡρώσις. Aliter Val. Maximus, Xenocrates valens, inquit, in eodem habitu continuit, cuiusque de quibus differabat, de modestia ac temperantia loqui cepit. If. Calaub.

4 Κατ' ὄλιγον ἰσχυρῶς. Rectè κατ' ὄλιγον: quod ex his Valerii verbis potest intelligi: nam Lætius, ut verborum compendium faceret, id nobis concipiendum reliquit. Primum, inquit, coronam capite detrahitam projecit: paulo post brachium intra pallium re-didit: procedente tempore, oris convivialis hilaritatem deservit: ad ultimum, totam luxuriam exiit, ut nihilque gratius saluberrima medicina sanatus, ex insuper pueris maximis philosophus evasis. Habes eandem historiam fuisse expositam apud Lucianum Biscessio enim brachium intra pallium. Nam hoc apud antiquos Athenienses fuit pudoris, & modestie signum. Alcibiades, utriusque virtutis in illis præsertim, τὸ τὰς χιτῶνας ἐξὸν ἔχοντες λόγους, τὰς τούτων θυσίαι τὴν ἰδέαν ἔχουσι. Quintil. lib. xii. Quæritores nihil saluberrime videtur quicquid esse Atreus crederet, tenuis & lucidus & significativus. sed quodam eloquentia Symplicius ait, utentis, ac sicuter manum intra pallium contineret. Idemque apud Romanos olim annus erat unus ad cohi-

eis τὴν Ξενοκράτους ἤζε σχολῆν. ὁ δὲ, οὐδὲν διαπραξῆς, ἦν τὸν λόγον ἡρώσις. ἦν δὲ περὶ σαφροσύνης ἀκούον δὲ τὸν μετρίων, κατ' ὄλιγον ἰσχυρῶς καὶ οὕτως ἐγένετο Φιλόπτονος, ὡς ὑπερβαλλεσθαι τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτὸν διαδέξασθαι τὴν σχολῆν, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς ἐκτῆς καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. * Φησὶ δὲ ἄντιγονος ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς βίοις, τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτον τε εἶναι τῶν πολιτῶν, καὶ ἄρματοτροφῆσαι. Φυγεῖν δὲ τὸν Πολέμωνα καὶ δίκην κακώσεως ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ὡς μετρίωνος συντόνα. τοσοῦτον δὲ ἐπιτείνει τὸ ἦθος ἀρξάμενον Φιλοσοφῆν, ὡστ' ἐπὶ ταυτῷ σχήματι τῆς μορφῆς πάντοτε μένειν. ἀλλὰ καὶ τὴν Φωνὴν ἀναλλοίωτος ἦν διὰ καὶ θρηνηθῆναι κραντορα ὑπ' αὐτοῦ. κυνὸς γούν λυττώτος, καὶ τὴν ἰγνυὰν διασπάρσαντος, μένον μὴ ἀρχήσασαι καὶ παραχῆς γενομένης ἐπὶ τῆς πόλεως, πυθόμενον τὸ γεγονός, ἀτρεπτον μέναι. ἐν τε τοῖς θεατροῖς ἀσυμπάθειστος ἦν. * 10 Νικοστράτου γούν ποτε, 18 τοῦ ἐπικαλουμένου Κλυταμνηστρα, ἀναγινώσκου

18 ne movebatur. * Nicostrato enim, qui cognominabatur Clytæmnestra, poeta quiddam sibi

19 bendu m brachium toga constitutus, ut ex Cicrone observat doctissimus Turnebus. Idem.
5 Interior factus à xxvi. Olympiade. Archonte Athenis Democlide. sive Demogene, ut vult Sigonius. Aldob.

6 Πρῶτον τε εἶναι πολιτῶν, καὶ ἄρματοτροφῆσαι. Quod fuit divitum & beatorum hominum, non quorum virtutibus obstat. Res augusta domi. Unde eleganter Simonides dixerat, τὸ ἰπποτροφῆσαι οὐ λακόνους ἐπαθῆναι, ἀλλὰ ἀνομους περιφροῖσαι. If. Calaub.

7 Πρῶτον. Quin ἀρματοτροφῆσαι vera fit lectio, dubitari non potest: eamque sequitur est interpretes. Sed idem in verborum proximè sequentium interpretatione impedit. Nam φωνῆν διὰν veritè Fugisse iudicium: quum sciamus φωνῆν διὰν esse Latinis aliud nihil quam in iudicio vocari. Accusari. H. Steph.

8 Quod ab eo inveniunt ἐπιτείνοντες. Ita nos κακώσεως διὰν expressimus, que quidem dabitur uxori-bus adversus maritos, parentibus adversus filios, & pupillis adversus tutores. Demothenes in orat. contra Timocratem. & Lyfias de hereditate Hegeslandri. Aldob.

9 Ταῦτα morum constantia extrixit. Athenzus ac morte scribit lib. ii. c. 22. cum à triginta annis ad mortem usque aquam bibisset, idque auctore Antigono Caryllio affirmat. Idem.
10 Ἰγνυὰν Νικοστράτου ποτε. A. Comico, ut opinor, de quo est apud Athenæum, qui multas ejus citat fabulas. Idem.

κοτός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτῶ τε καὶ κράτη, τὸν μὲν συνδιαβῆσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκούσαι. καὶ ὅλος ἦν τοιοῦτος οἷον Φησι Μελαμβίος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς Περί ζωγραφικῆς. Φησι γάρ δεινὸν ἀνθάδειν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν, ῥαυίως δὲ καὶ τοῖς ἤθεσι. Ἐφασκε δὲ ὁ Πολέμων δεινὸν ἐν τοῖς πράγμασι γυμνάζεσθαι, καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς θεωρήμασι, ¹¹ καθάπερ ἀρμονικὸν τὴν τέχνην καταπιόντα, καὶ μελετήσαντα· ὡς κατὰ μὲν τὴν ἐρώτησιν θαυμάζεσθαι, κατὰ δὲ τὴν διάθεσιν ἑαυτοῖς μάχεσθαι. ἦν οὖν ἀστέις τις καὶ γενναῖος, ¹² παρητημένος ἄ Φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου,

¹³ Ὁζώτης καὶ Στιλφώτης.

¹⁹ ἄπερ, ὡς αὐτὸς Φησι.

¹⁴ Καταπυγούσην ταῦτά ἐστι πρὸς κρίας μέγα.

ἀλλὰ μὴν οὐδὲ καθ' ὧν ἔλεγε πρὸς τὰς θέσεις, Φησι, περὶ πατῶν δὲ ἐπεχειρεῖ. διὰ δὲ οὖν τὸ Φιλογενναῖον ἐπιμάτο ἐν τῇ πόλει. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκπεπατηκῶς ἦν, διατρίβων ἐν τῷ κήπῳ, παρ' ἐν οἱ μαθηταὶ μικρὰ καλύβια ποιησάμενοι, κατὰ μὲν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας, ὡς εἰκεῖ δὲ, ὁ Πολέμων κατὰ πάντα ἐζηλώκει τὸν Ξενοκράτην καὶ ἐρασθῆνας αὐτοῦ Φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τραγῳδίας, αἰεὶ γούν ἐμίμητο ὁ Πολέμων αὐτοῦ, τὴν τε ἀκακίαν καὶ τὸν αὐχμὸν ἐνεδεδυτο ταῖνδρος καὶ τὸ βαρὸς. ¹⁵ οἰνεὶ Δωριέες τις οἰκονομία.

²⁰ ἦν δὲ καὶ Φιλοσοφικῆς, καὶ μάλιστα ἐν

Cratetique recitante, illoque in affectum commiserationis transiit, hic ita perseveravit, ac si non audivisset. Ejusmodi autem profectò fuit, qualem describit Melanthius pictor in libris De pictura. Ait enim oportere contumaciam quandam atque duritiam operibus et moribus ex æquo moderari. Polemo autem dicebat, oportere in rebus exerceri, non in dialecticis speculationibus, ne brevem quandam artem forbesentes atque meditates, dum in interrogationibus admirationis habentur, affectu sibiipsis repugnarent. Erat igitur urbanus adjuncta severa constantia. Idque fugiebat quod de Euripide scribit Aristophanes,

Acutum et Splendidum.

Quæ, ut ipse ait,

Cinadorum libidini eadem sunt erga cernit magnum.

Ceterum neque sedens dicebat cum rogetur, sed ambulans. Itaque propter summum probitatis studium in civitate honorabatur. Maximè autem post deambulationem quiescebat in hortulo, juxta quem discipuli constructis brevibus tuguriolis prope scholam exedramque habitabant. Videtur autem Polemo Xenocratem in cunctis amulatus; eumque amasse Aristippum in quarto De antiquis deliciis refert. Semper enim illius innocentiam et ficitatem Polemo in ore habebat: induerat illius quoque gravitentia, veluti Doricus quidam in musica modus. * Erat autem et Sophocles in primis studiosus,

¹¹ Quasi qui minuta concinnaque quadam arte decorantur. Eos significat, qui unam, aut alteram rogatunculam quasi ferculum devorantes, secum ipsi posita meditantur, ut ea utantur quantumvis inepte: res autem ipsas, quæ pondus habent, ignorant. Idem.

¹² Quia Aristophanes ait de Euripide. Aliis fortasse in fabulis, quæ non extant, in his enim quæ extant, hæc ipsa, quæ citat, non reperiuntur. Videtur autem in Euripide quosdam acutores, splendidioreque sententias reprehendere, quas cinzorum libidini similes esse ait. Nam ut illi propter libidinem cupiditate quadam magnæ carnis afficiuntur, sic Euripides non dissimili desiderio sententias quosdam speciosas nimium confectantur. Idem.

¹³ Ὁζώτης] Repono ὀζώτης, sicut et στιλφώτης: aut certe per nominativum, ἑζώτης et στιλφώτης. Henr. Steph.

¹⁴ Καταπύγη] Verfus est Aristophanis. *Ἰφ. Χαλκιδ.*

¹⁵ Quasi Dorium quidam modus.] Quam Laertius οἰκονομῖαν appellavit hoc loco, ego modum veni. non enim potui aliter falsa sententia, quæ magis spectanda fuit quam verba. Ceterum, quod ad hujus loci pertinet expositionem, illud constat, inserti multos modos, Dorium præcipue honestatem gravitatemque præ se tulisse: quia ratione Laertius Polemonem, quia Xenocratis probitatem sanctitatemque perfecte exprimitur, Dorium quandam modum esse dixit. Aldob.

¹⁶ Ἦν δὲ καὶ Φιλοσοφικῆ] Totus hic locus ita legitur

atque in illis maximè locis, ubi juxta comicis canis quidam Mololicus secum unâ poemata fecisse videbatur: et ubi juxta Phrynichum non elatus, aut turbidus, sed mitis incedit atque placidus. Dicebat enim Homerum quidem epicum esse Sophoclem; Sophoclem verò Homerum tragicum. Obiit jam vetulus ex pluri, reliquitque opuscula non fanè pauca. Notum est tale de eo carmen,

Hæc bone, si nescitis, legimus Polemōna viator.
Quem moribus hic jam collocavit pessimus.
Imò non Polemona, sed hoc quod ad astra profectus,
Humi reliquit corpus semipatridum.

ἐκείνους ἔπου ¹⁷ κατὰ τὸν κομικὸν ¹⁸ τὰ ποιήματα αὐτῶ ¹⁹ κῶνον τις ἐδόκει συμποθεῖν Μαλοττικῶς. καὶ ἔθα ἦν, κατὰ τὸν φρήνυχον, ²⁰ οὐ γαυῖσις, οὐδ' ὑπόχρυτος, ἀλλὰ πρᾶμιος. ἔλεγεν οὖν τὸν μὲν Ὀμηρον, ἐπικὸν εἶναι Σοφοκλέα. Ὀμηρον δὲ, Σοφοκλέα τραγικόν. ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς ἠδὲ ὑπὸ φθίσεως, ἱκανὰ συγγράμματα καταλιπών. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν,

Οὐκ αἰεὶς; Πολέμωνα κενεύθαμεν, ἐν θέτο τῆδε
Ἀριστοφάνη, τὸ δεινὸν ἀνθρώπων πάθος.
²¹ Οὐ μᾶλλον Πολέμωνα, τὸ σῶμα δὲ τοῦτο γὰρ αὐτὸς
Μέλλων ἐς ἄστρα διαβαίνειν, θῆκεν χαίμαι.

& distingui debet, ἢ δι καὶ φιλοσοφικῆς, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς τοῦ κομικῶ τὰ ποιήματα αὐτῶ. *Ἰφ. Χαλκιδ.*

¹⁷ κατὰ] Pro κατὰ τὸν κομικὸν licet interpres legisse videatur κατὰ τοὺς κομικούς, vetiore tamen lectionem esse puo κατὰ τὸν κομικόν. Paulo post pro γαυῖσις legitur γαυῖσις, item γλυκῆ. Henr. Steph.

Ut comicus ait.] Quem dicat comicum hoc loco, mihi non liquet. apud Aristophanem certe hæc, quæ dicit, non reperiuntur. Aldob.

¹⁸ Molossus quidam canis poemata una scribere videbatur.] Videtur loca Sophocles tragediarum ea significare, in quibus alter alteri maledicit; ut in Ajaxe Teucer Menelao, & omnino in his versibus, quos Greci ἀμειβόμενοι appellant. Idem.

¹⁹ Κῶνον τις ἴδιαι συμποθεῖν Μαλοττικῶς. καὶ ἔθα ἦν, κατὰ τὸν φρήνυχον.]

²⁰ Οὐδ' ὑπόχρυτος, ἀλλὰ πρᾶμιος. Notum est illud Aristophanis apud Athenæum, τὸ

Ἀθηναῖον δῆσει, ἐπὶ ποιηταῖς ἔδωκεν σκληροῖς καὶ ἀστεροφῆσι, ἐπὶ πρᾶμιος σκληροῖσι οἰεῖς. quæ hunc locum non parum illustrant. Nam illas voces γλυκῆς, ὑπόχρυτος & πρᾶμιος, certas esse vini appellationes, is demum ignorat, qui Athenæi libri primi fragmenta non vidit. Neque est quod pluribus hæc emendationem confirmatum eam. quum præsertim apud Suidam quoque ita legatur: qui habet hunc locum; voce ὑπόχρυτος: eum vide: simul observa quom parum fideliter soleant grammatici auctorum, quos citant, locos referre: quibus sæpè abundè satis est modo eam vocem, qua de agitur, retineant. tale est quod apud eundem in voce φλοιὸς observari potest. *Ἰφ. Χαλκιδ.*

²¹ Οὐ μᾶλλον Πολέμωνα] Trajectio, in qua creber Laertius pro, μᾶλλον δὲ οὐ Π. Sic supra, μέμον μὴ ἀρχαῖσαι pro μὴ ἀρχαῖσαι μέμον, ne coleret quem demetrius. Idem.

CRATES.

K P A T H S.

²¹ Crates, Atheniensis, patre Antigene ortus, pago Thralius fuit, auditor simul amatorque Polemōnis, illiusque successore scholæ. Ita verò sibi profuere

²¹ Κράτης, πατὴρ μὲν ἦν Ἀντιγένης, Θηραῖος ²² σιος δὲ τὸν δῆμον, καὶ ἀκροατῆς ἄμα καὶ ἐρωτῶμενος Πολέμωνος. ἀλλὰ καὶ διεδῆξατο τὴν σχολὴν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἀλλήλα ἀφιελίτην,

¹ Κράτης.] Interpres legit, aut certe legisse videtur, Ἀθηναῖος post Κράτης. quippe qui veritas. Crates Atheniensis. Merito certe hoc additum iri videtur, ut distinguatur à Thebano, de quo postea. Quod autem pro τῶν δῆμον assertur τὸν δῆμον, huic lectioni multos opponi locos posse docui in annot. in pag. 165. & 227. Henr. Steph.

² Sed ἄ ἴλλαι σχολῆν successore obtinuit.] Non re-

perio apud quemquam eorum, quos legi, scriptorum, qui Cratem ἴβην Polemoni successisse dicat. Quod idem de Cratore dico: de quo tamen frequentiorent factam esse mentionem reperimus. S. Augustinus in III. lib. contra Academicos, Aristellam Polemonii successisse vult, ita scribens. *Mortuus Polemo, successit ἐπ' Ἀρεταῖος, Zenonis quidem condiscipulus, sed sub Polemoni magister.* Aldob.

αἴτες καὶ ζῶντες οὐ μόνον τῶν αὐτῶν ἦσαν ἐπιτη-
δευμάτων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σχεδὸν ἀναπνοῆς
ἐξαμεινίσθη ἀλλήλων, καὶ θανόντες τῆς αὐτῆς
ταφῆς ἐκοινοῦντο. ἴδεν Ἀνταγόρας εἰς ἄμφω
τοῦτον ἐποίησε τὸν τρόπον.

Μνήματι τῷδε Κράτητα θεοῦδαι καὶ Πολέ-
μωναι

Ἐνεπε κρύπτεσθαι ζῆναι παρερχόμενος
Ἄνδρας ὁμοφροσύνη μεγαλήτερας, ἢ ἄν' ἀπο-
μύθης

Ἰερὸς ἦεσεν δαμονίου στόματος.

Καὶ βίωτος καθαρός σοφίας ἐπὶ θεῖον ἐκόσμη
Διῶνα, στρεπτοῦς δόγματι πειθόμενος.

21 * ἔθεν καὶ Ἀρκεσίλαον μετελθόντα παρὰ Θεο-
φράστου πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ὡς εἶεν θεοὶ τινες ἢ
* λείβανα τοῦ χρυσοῦ γένους. καὶ γὰρ ἦσθη οὐ
Φιλοδημάδεις· ἀλλ' οἷον Διονυσόδωρον ποτὲ Φα-
σί τὸν αὐλήτην εἰπεῖν, ὅτι σεμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μη-
δῆνα τῶν κρυμμάτων αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τρήρεως,
μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοῦναι, ὅτι καθάπερ Ἰσημνίου.
συστήσιον δὲ Φησιν αὐτῷ ὁ Ἀντίγονος εἶναι πα-
ρὰ Κράντορι, ὁμοίως συμβιούντων τούτων τε καὶ
Ἀρκεσίλαου. τὴν δὲ οἰκισιν Ἀρκεσίλαον μὲν ἔχεν
μετὰ Κράντορος, Πολέμωνα δὲ σὺν Κράτητι με-
τὰ Λυσιμάχου τινὸς τῶν πολιτῶν. ἦν δὲ, Φη-
σὶν, ἐράμενος, Κράτης μὲν, ὡς προείρηται,
22 Πολέμωνος· Ἀρκεσίλαος δὲ Κράντορος. * τελευ-
τῶν δὲ ὁ Κράτης, καθὰ Φησιν Ἀπολλοδώρος ἐν
τρίτῳ τῶν χρονικῶν, ἀπέλιπε βιβλία, τὰ μὲν
φιλοσοφούμενα, τὰ δὲ περὶ κωμῳδίας, τὰ δὲ
λόγους δημογορικῶν καὶ προσβουλευτικῶν· ἀλλὰ
καὶ μαθητὰς ἐλλογίμους· ἂν Ἀρκεσίλαον, περὶ
res alias, et alias de Legationibus. Habuit et discipulos fanē memorabiles. Horum ex numero fuit

3 ὡς ἀπομύθης [τοῦ θεοῦ] In quibusdam editio-
nibus, ἴερο. quæ lectio propius abesse à vera vide-
tur. Nam ea, nisi fallor, est ἴερο. H. Gaisford.
4 Ἀψήμω τοῦ χρυσοῦ γένους] Ita vocabant provec-
tuali loquendi genere viscos pios, probosque & nimis
malos, & ita apud Plutarchum in Vitis, & Plato-
nism V. de Repub. Sic etiam dixerunt homines au-
stros. Theocritus.
Ἀλλήλους δ' ἐφίμασαν ἕν ἑαυτοῖς. ἦσαν τὸ ἴσον
Χρῆματι πάλα ἀπὸ τοῦ, ὡς ἀντιφάσι· ὁ φιλοδότης.

in vicem, ut non modò viventes eadem
studia sint secuti, verum ad ultimam fe-
rè respirationem alter alterius similes fue-
rint, et mortui eodem sepulchro sint con-
diti. Unde et Antagoras amobus carmine
laudavit in hanc sententiam,

Hoc Polemona situm tumulo, συνεπιταμῶν
Cratetem,

Qui facis hæc, natus quisquis ex ho-
spite, ite.

Mutus quos pariter junxit concordia,
quorum

Amphrosius sacro fluxit ab ore seror.
Et sus, quæ moniti fuerat contracta se-
retis,

Vita illa stravit secula mundities.

* Hinc et Arcefilaum cum ad eos à Theo-
phrasto diverteret, dixisse ferunt, *Illos
deos esse quosdam, aut aurei semini reliquias.*
Erant enim ingenio minimè vulgari, aut
multitudinis favoribus dedito, sed quod
de Dionysodoro tibicine fertur, illis con-
venientissime aptari poterat, quem ali-
quando dixisse tradunt exultantem atque
gloriantem, quòd nihil ex suis tibiã ca-
nendis pulsibus, neque in tiremi neque
ad fontem unquam audivisset, sicuti He-
meniz. Cenare apud Crantorem solitum,
refert Antigonos, concorditer ambobus,
Arcefilaum etiam adjecto, viventibus. Ha-
bitasse item Arcefilaum unà et Crantorem,
Polemonemque unà cum Cratete, et Ly-
sicle quodam ex civibus. Erat autem, in-
quit, amator, ut prædictum est, Polemo-
nis quidem Crates, Crantoris autem Ar-
cesilaus. * Moriens autem Crates, ut A-
pollodoros in tertio Chronicorum ait, li-
bros reliquit, alios quidem philosophicos,
alios de comædia. Orationes item popula-
res alias, et alias de Legationibus. Habuit et discipulos fanē memorabiles. Horum ex numero fuit

Julianus in epigr.
Τελευτῶν χρόνια. Idem.
De his dicit poetæ.] Hæc verba necessario fuerunt
addenda, ut sententia aperiretur, quæ à Græco scri-
ptore non satis est expressa: quod quisvis atrenee consi-
derans perspicere poterit. Aldob.
6 Ur Ismenium.] Tibicinem: de quo Antisthenes +
cum cum præstantissimum haberi tibicinem audivisset
At homo, inquit, nequam est: si enim vir bonus
esset, non esset tibicen. Idem.

Arcefi-

Arcefilaus auditor ejus, de quo in se-
quentibus dicemus; et Bion item Bory-
thentes, ac postremò Theodoros, à quo
secta Theodorica denominata est: de quo
item dicemus mox post Arcefilaum. De-
cem verò fuerunt Cratetes. Primus, anti-
quæ comædia poetæ. Secundus, orator
Trallianus, de Isocratis familia. Tertius,
cuniculorum efflor, qui cum Alexandro
militavit. Quartus, Cynicus, de quo post-
eà dicemus. Quintus, Philolophus Pe-
ripateticus. Sextus, Academicus, quem
prædicimus. Septimus, Malotes, gram-
maticus. Octavus, qui geometrica scripsit.
Nonus, poetæ epigrammatum. Decimus,
Tartensis, Academicus philolophus.

οὐ λέξομεν, διήκουσε γὰρ καὶ τούτου καὶ βίωνα
τὸν βοροσθενίτην, ὑπέρτερον δὲ Θεοδώρειον ἀπὸ τῆς
αἰρέσεως ἐπικαλούμενον περὶ οὐ καὶ αὐτοῦ λέξο-
μεν ἐχόμενος Ἀρκεσίλαου. γεγονασὶ δὲ Κράτητες
δέκα. πρῶτος, ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητῆς·
δεύτερος, ῥήτωρ Τραλλιανός, ἰσοκράτειος· τρί-
τος, ταφροῦρχος, Ἀλεξάνδρου συνών· τέταρτος,
ὁ κύνων, περὶ οὐ λέξομεν πέματος, Φιλόσοφος
Περιπατητικῶς ἔκτος, Ἀκαδημαϊκῶς, ὁ προειρη-
μένος· ἑβδομος, Μαλωτῆς, γραμματικῶς ὄγ-
δος, γεωμετρικῶς γεγραφῆς. ἕνατος, ἐπιγραμ-
μάτων ποιητῆς· δεκάτος, Ταρτεύς, Φιλόσοφος
Ἀκαδημαϊκῶς.

CRANTOR.

ΚΡΑΝΤΩΡ.

24 * Crantor, Solensis, cum apud suos
haberetur in honore, concessit Athe-
nas, ibique Xenocratis auditor, Polemo-
nisque focus discendo fuit. Reliquit au-
tem commentaria ad XXX versuum mil-
lia. Ex eis quedam Arcefilao non desunt
qui applicent. Fertur cum interrogatus
esset, quomobrem ita se Polemoni addi-
xisset, respondisse, *Quia illum nunquam no-
quo acutus neque gravius audisset loquentem.*
Is cum incidisset in morbum, in Asclepia-
num fecessit, ibique deambulabat. Con-
tinuò ad eum illic undique confluxere di-
scipuli, existimantes illum non morbi cau-
sa eò fecessisse, sed quòd ibi scholam vel-
let instituire. Aderat tum illic et Arcefi-
laus, volens ab illo se Polemoni commen-
dari, quanquam amatore suo, sicuti cum
ad Arcefilaum venerimus, dicemus. * Qua
ex re non solum nihil succensuit, sed ipse
quoque cum sanus factus esset, se ad au-
diendum Polemonem contulit, atque in-
de multum illi et gloriae et laudis accessit.
Fertur et substantiam Arcefilao reliquisse,
talentorum duodecim. Et cum ab eo rogaretur, ubinam sepeliri vellet, dixisse:

* Κράντορ, Σολεῖος, θαυμαζόμενος ἐν τῇ ἑαυ-
τοῦ πατρίδι, ἀπήρην εἰς Ἀθήνας, καὶ Ξε-
νοκράτους διήκουσε Πολέμωνι συσχελάζων. καὶ
κατέλιπεν ὑπομνήματα εἰς μυριάδας στίχων
τρεῖς· ἂν τινὰ τινες Ἀρκεσίλαῳ προσάπτουσι.
Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐρωτηθέντα τίνι θρηραβείῃ ὑπὸ Πο-
λέμωνος, εἰπεῖν, τῷ μῆτε οὐκ ἔτερον μῆτε βαρῦ-
τερον ἀκούσαι Φηγεγομένου. οὗτος νοσήσας εἰς
τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀνεχώρησε, κακεῖ περιεπάτει·
οἱ δὲ, πανταχόθεν προσήσαν αὐτῷ, νομίζοντες
οὐ διὰ νόσον, ἀλλὰ βούλεσθαι αὐτὸν σχολὴν
συστήσασθαι· ἂν ἦν καὶ Ἀρκεσίλαος, βέλων ὑπὸ
αὐτοῦ συσταθῆναι Πολέμωνι, καὶ περ ἐράντος,
ὡς ἐν τῷ περὶ Ἀρκεσίλαου λέξομεν. * ἀλλὰ καὶ
αὐτὸν ὑγιάνοντα διακούειν Πολέμωνος· ἐφ' ᾧ καὶ
μάλιστα θαυματούθηται. λέγεται δὲ καὶ τὴν οὐ-
σίαν καταλιπεῖν Ἀρκεσίλαῳ, ὅτι ταλάτων οὐσαν
δουκαίδεκα. καὶ ἐρωτηθέντα πρὸς αὐτοῦ ποῦ βού-
λεται ταφῆναι; εἰπεῖν,

1 Crantor.] De quo Cicero lib. 111. Tusc. quæst.
Crantor, inquit, ille qui in nostra Academia, vel in
primis fuit nobilis. Aldob.
2 Versibus triginta millibus.] Versus non dicit nunc
DIOGENIS LAERTII.

numeris aditricos, sed lineas ipsas significat. Idem.
3 Duodecim talentorum.] Quæ si ad nostratrem pecu-
niam expendantur, erunt numerorum aureorum
septem milliarum ducenti. Idem.
Hh

4 Ἐν γὰρ Φίλις μυχῶσι κρυβήναι καλόν. λέγεται δὲ καὶ ποιήματα γράψαι καὶ ἐν τῇ πατρὶδι ἐπὶ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ σφραγισάμενος αὐτὰ θείναι. καὶ Φησι Θεαίτητος ὁ ποιητὴς εὐτασίᾳ περὶ αὐτοῦ,

Ἦνδανεν ἀνθρώποις, ὃ δ' ἐπίπλεον ἠνόσταν Μουσῶν

Κράντωρ, ὃ καὶ γῆρος ἠλυθεν εὐτὶ πρόσω.

6 Τῆ σὺ δὲ τεβεννώτα τῶν κερῶν ἀνδρ' ὑποδέξῃ, ἢ ῥ' ἔχει καὶ ζῶει κείθι ἐν εὐθυμίᾳ.

26 Ἐθαύμαζε δὲ ὁ Κράντωρ πάντων δὴ μᾶλλον Ὀμήρου καὶ Εὐριπίδου, ὃ λέγων ἐργάδες ἐν τῷ κυρίῳ τραγικῶς ἄμα καὶ συμπληρῶς γράψαι. καὶ προσέφερετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου, ὃ Οἱ μοι, τί δ' οἱ μοι; θηητά ται πεπνυθήμεν.

9 λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόραν τὸν ποιητὴν ὡς Κράντωρος εἰς ἔρωτα πεποιημένα φέρεσθαι ταῦτα,

10 Ἐν δοῆ μοι θυμὸς, ὃ τοι γένος ἀμφιβόητον,

11 ἢ σε θεῶν τὸν πρῶτον αἰγιγενέαν ἔρος εἶπα,

Τῶν ὄσσευς ἔρεβός τε πάλαι βασιλεία τε παίδας

Τείνατο νόξ, πειλάγεσσι ὑπ' εὐρέος Ὠκεανῶν

Terra in latetibus cundi amicis excedit. Poemata quoque scripsisse dicitur, eaque signata in Minervae fano in patrio solo condidisse. Theætetus quoque poeta illum sic laudavit:

Gratus erat superis, Musis sed gratior ipse, Crantor, et huic nondum cana senectus aderat.

Exanimem sed terra vitum te suscipere faciem,

Vitam ut mollem istis ipse quietus agat.

* Admirabatur Crantor præ cæteris Homerum et Euripidem, dicens, Operosum esse et industria plenum, proprietate servata tragicè simul cum affectu misericordie scribere, proferebatque versiculum ex Bellerophonte:

Humana quantum dii boni passi sumus!

Antagoram quoque poetam ferunt, ut Crantoris in amore ablatum, hæc fecisset,

In dubio est animus (fertur tibi quod genus anceps)

Te divinum in numero primævano Cupida

Quos Erebusque senex et Nox regina profundis

Oceani (ut memorant) quondam genuere sub undis:

apud Plutarchum in Commentario περὶ νόθμῶν. ἢ Ἐσάβη.

9 Αἰγύπτου δὲ καὶ Ἀνταγόρου τὸν ποιητὴν ὡς Κράντωρος εἰς ἔρωτα πεποιημένα φέρεσθαι ταῦτα.] Lege, Αἰγύπτου δὲ καὶ Ἀνταγόρου τοῦ ποιητοῦ ὡς Κράντωρος. &c. Idem.

10 εἰδὸν.] Absque codicum assensu reponere ausus non sum in ἔρωτα, quod tamen reponi debere nemo mihi negare possit: præsertim quum apud Callimachum hæc ipsa verba legamus, hymno in Jovem, atque adeo videri possit totus hic versus illius versum esse imitatus. Ita enim ille cecinit, Ἐν δὴ ἡμῶν θυμῷ ἐπὶ γένος ἀμφιβόητον. quum præcessisset, Πῶς καὶ τὸν Διὸς αἰγιγενέαν ἔρος εἶπα. Legitur tamen ibi ἰσοῦς conjunctum: sed rectius scribitur in ἔρωτα. habetque hæc lectionem Eustathius quoque apud Homerum. Henr. Steph.

11 At pro ῥοι fuisse reponendum ῥοι, vel frequentia clarè indicant. Verù sexto in τοι ἔρωτα, sensus tum eos codices (licet numero pauciores) in quibus erant τῶν ῥοι, quum ex altera lectione nullus elici fasset queat, ac ne coherere quidem illa verba cum præcedentibus aut sequentibus possint: contra autem hæc optimè locum hunc concludant, tanquam ἐπιφύ-

4 Ἐν γὰρ Φίλις μυχῶσι κρυβήναι καλόν.] Videtur præsertim ex isto Euripidis apud Stobæum, Ἐν γὰρ Φίλις κρυβήναι κρυβήναι καὶ τὰ φησὶ] Ubi legendum fortasse μυχῶσι: hic verò φίλις, non φίλιαι. ἢ. Ἐσάβη.

5 Καὶ γῆρος ἠλυθεν εὐτὶ πρόσω.] Juxta illud Menandri, ἢ οἱ θεοὶ φιλοῦσι, ἀποθνήσκαι νέος. & Plautus, Quæ dii deliquit, mortuorum juvenis. Plutarchus in consolatione ad Apollonem. Idem.

6 Γῆ, ὡς ἡ γῆ.] Legendum puto ὑποδέξῃ. ὑποδέξῃ tamen lecti possent. Idem.

7 Difficile esse inveniendi, verbis propriis, tragicæ simul ac miserabiliter dicere. Quod ipsum Euripidem videlicet præstitisse aiebat, in quo non abhorret ab Aristotelis opinione Crantoris judicium, qui in libro de arte poetica Euripidem τραγικῶς καὶ συμπληρῶς appellat. Quintilianus autem lib. x. cap. 1. cum in affectibus omnibus, ut ejus utar verbis, ipsum mirum esse dicit, tum in his, qui miseratione constant facile præcipuum, nec vero alia ratione eum his, qui se ad agendum comparant, cæteris utiliorem fore censet, nisi quod ad sermone[m] prope accedit, in quo verbus propriis uti solemus. Aldob.

8 Οἱ μοι, τί δ' οἱ μοι; θηητά ται πεπνυθήμεν.] Est &

27 * An Venere, an Ventis, an Terra to esse creatum

Dicam: namque vagus mala tot mortalibus affert,

Totque bona. hinc corpus tribuit natura bisforme.

Erat autem et in nominibus fingendis acer. Nam tragedium dixit non dolatam habere vocem, et cortice plenam: et poetæ cujusdam versus stupā plenos esse ait: et Theophrasti quæstiones ostreis conscriptas esse. Laudatur ejus maximè liber quem De luctu edidit. Obiit ante Polemonem et Cratetem, aquæ intercutis morbo. Est nostrum epigramma in eum hujusmodi,

Inundavit te, Crantor, pessimus morbus,

* ἢ σὲ γε Κύπριδος ὑἷα περιφρονος, ἢ σὲ τ' ἄνεμον. τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι,

ἢ ἀνεμόν. τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι,

Ἀνθρώπων ἠδ' ἐσθλα, τὸ καὶ σὸ σῶμα διφυόν.

ἢ ἦν δὲ καὶ θεῶν ὀνομαστοποιῆσαι. τραγωδῶν γούνη ἀπελευκτον εἶπεν ἔχειν Φωνῆν, καὶ Φλοιῦ μυστήν. καὶ τινος ποιητοῦ σκίφης μεστοῦς εἶναι τοὺς στίχους. καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ὁστρεῶν γεγράφθαι. ἢ θανυμάζεται δὲ αὐτοῦ μάλιστα βιβλίον τὸ περὶ πένθους. καὶ κατέστρεψε πρὸ Πολέμωνος καὶ Κράτητος, ὑδρωπικῆ διαθεσίνοσθας. καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἠμῶν,

ἢ Ἐπέκλυσε καὶ σὲ, Κράντωρ, ἡ νόσων κακίστη,

νεμῶν δὲ dubitationis illius rationem afferentia. Sed quum antea inter ἀνεμόν & τοι αἶσα nulla interpunctio esset, debuit contra inter ἀνεμόν & τοῖος τὸ collocari τῶν αἰσῶν: quum à nobis omisam, nunc collocare eum fuerit. Quoniam autem pulcherrimos hofce versus turpissimè tractatos esse ab interprete video, quippe qui eorum sensum omnino pervertit, libet mea interpretatione iis qui Græca non assequuntur, gratificari: Ac primum interpretis versus afferam:

Mens foret illa mihi cecini qua ferivimus olim Progeniem diuinam æternam: celebrare Cupido Te primum incipientem. Et quot natus edidit atra Nox. Erebusque senex alio sub gurgite Latæ Oceani. Terræq; latæ, Venerisque puellam:

Ventorumque vagos cursus, humanæque vota. Nativamque tuam cæceteris, corpisque gemellum.

Vide, obsecro, lector, à quam parvo erroris principio in quantos errores aliquis prochi possit. Primum putavit hic ἰδῶν esse verbum aliquid optativi modi: deinde ex ἦος (non animadvertens esse pro ἦσι) putavit faciendum ἦρα, quod jungeretur cum ὄροι: quasi idem valente quod ὄρι. Postremo ἰδῶν accepit pro ἰδῶμι ἄν, & τῶν ὄσσευς ita venit ac si esset καὶ ὄσσευς. Hic vagus ferri & itineris plantæ devia & mihi ignota sequi cœpit. Nunc vide contra quam parvum emendationis adjumentum in rectam viam reducere aliquem possit: & hæc tamen meam interpretationem, tanquam ex tempore scriptam legendam esse meminerit.

In dubio est animus (fertur tibi quod genus anceps) Te divinum in numero primævano Cupido reponam. Quos Erebusque senex Et Nox regina profundis Oceani (ut memorant) quondam genuere sub undis. An Venere, an ventis an terra te esse creatum Dicam: namque vagus mala tot mortalibus affert, Totque bona: hinc corpus tribuit natura bisforme. Idem.

12 ἢ ἦν δὲ Rectius ἀποδέκτον. Talis autem f. erit jocus si Gallicè dixeris, Une vous mal raisonnez. Unde autem interpres sumplerit illud Insuetum, conjicere non possum, scimus enim ἀποδέκτον sonare Non dolatam Et complentibus sequi. At verò utrum rectius scribatur, σκίφης: ne an σκίφης, nondum competunt habeo: neutrius enim significationem reperio. Si tamen Suidæ credere velimus, lectionem illam sequemur. Nam post σκίφης (quod non exponit) addit ea ipsa verba que hic leguntur, καὶ τινος ποιητοῦ τοῦ στίχου ἦσα Κράτωρ & φιλοσοφῶ σκίφης εἶναι μεστοῦ. Fortassis aliquis στίχου legendum dixerit, quod exponitur Stupa. sed neque satis de hæc significatione istius vocabuli constat, neque satis apte de veribus hoc dici videntur. Idem.

13 Θανυμάζεται δ' αὐτοῦ μάλιστα τὸ περὶ πένθους.] Consolabatur Crantor hoc Commentario Hippoclem, lugentem filiorum morte. Hujus varii meminerunt, ut Plutarchus in Consol. ad Apoll. & Cicero, Legimus omnes (inquit in Lucullo) Crantoris veteris Academici De luctu. est enim non magnus, verum aversus Et, ut Tuberoni Panatius præcipit, ad verbum ediscendum libellus. Eum libellum, ut ipse ait, aureolum, dubium non est quum in suo de consolatione magnam partem expressisset: quod & Hieronymus his verbis testatur, Legimus, inquit, Crantorem, ejus voluminem ad consolandum dolorem suum, sequentium est Cicero. ἢ. Casaub.

Ejus liber de luctu maximam habet admirationem.] Vel Ciceronis testimonio, qui in Lucullo de eo sic scribit: Legimus omnes Crantoris veteris Academici de luctu. est enim non magnus, verum aversus, Et ne Tuberoni Panatius præcipit: ad verbum ediscendum libellus. Aldob.

14 Ἐπέκλυσε καὶ σὲ, Κράτωρ, ἡ νόσων κακίστη. Henr. Steph.